Parabole Divine

Scris de Anna Zubkova

Editat de
Vladimir Antonov

Tradus din engleză în română
Jenica Neamu

Aceste parabole au fost relatate pentru a oferi fiecărui cititor posibilitatea de a percepe prezența lui Dumnezeu în viața sa și de a se deschide către existența adevărată [care există numai] în El — în Fumusețea Lui, în Armonia și Iubirea Lui!

Tabla de materii

APOSTOLUL ANDREI ... 5
- **Parabolă despre Profet ... 5**
- **Parabola despre Focul care nu arde ... 9**
- **Parabola despre Vocea Inimii ... 12**

HUANG ... 18
- **Parabola despre Floarea de Aur, Râul Iubirii şi Grădinarul Nemuritor ... 18**

SULIA ... 23
- **Parabola despre Iubire ... 23**
- **Parabola despre Învăţător ... 26**

SIMEON NOUL TEOLOG ... 34
- **Parabola despre monahism şi meditaţia tăcerii ... 34**

YAMAMUTO ... 45
- **Parabola despre pictor ... 45**

RADEK VOLYNSKY ... 49
- **Parabola despre Marele Farmacist şi Piatra Filozofală ... 49**

EAGLE ... 61
- **Parabola despre Inimă Înaripată ... 61**

SARKAR ... 70
- **Parabola despre Fakir şi Focul Divin ... 70**

APOSTOLUL MATEI ... 79
- **Parabola despre corabia *denumită* Mântuitorul şi Ţara Făgăduinţei ... 79**

EPILOG-COMENTARII ... 87
- **Thoth Atlantul — esenţa alchimiei divine ... 87**
- **Autoreglare psihică şi evoluţie spirituală ... 89**

Chakrele şi autoreglarea psihică.......................... 91
Profil psihologic de tip anahatic........................... 93
Cum să obținem acest lucru în mod practic? 97
LITERATURĂ RECOMANDATĂ 100

Apostolul Andrei

Parabolă despre Profet

Isus a spus: " El a venit, dar puţini L-au recunoscut…
A vorbit, dar puţini L-au auzit…
El a propovăduit, dar puţini au împlinit Învăţăturile Sale…"

Din Memoriile Apostolului Andrei

Un Om a venit pe Pământ, trimis de Dumnezeu-Tatăl. Şi văzu Omul că lumea era plină de păcate, că viciile se înmulţiseră în sufletele oamenilor şi că bunele obiceiuri fuseseră părăsite…

Şi El a mai văzut că Învăţăturile Legilor Sfinte fuseseră date uitării, iar cunoașterea esenței Scripturii create Dumnezeu, fusese pierdută.

Aşa cum se poate ascunde murdăria şi urâciunea trupului sub haine frumoase, tot aşa şi oamenii pot încerca să-şi ascundă viciile sufletelor lor rostind cuvinte din Scripturi care, însă, rămân doar spuse şi nu *împlinite*.

Toată lumea vorbeşte despre Lege; toată lumea dă lecţii despre Lege… Cu toate acestea ei nu fac altceva decât să rostească vorbe, fără să înfăptuiască nimic din ceea ce spun.

Oamenii nu văd Lumina şi nu ştiu că ei trăiesc în întuneric…

Acel Om nu avea idee cum să schimbe ceea ce vedea… Căci el ştia că, de va începe să vorbească, atunci spusele Sale se vor pierde printre cuvântările false ale acelora care vorbeau despre Lege — Lege pe care nu o ştiau şi nu o *împlineau*…

Apoi, Omul hotărî să-şi lase de-o parte hainele sale bune şi luă drumul deşertului… Şi aşa ajunse să trăiască în deşert… Şi asculta la Dumnezeu, iar Dumnezeu Îi vorbea.

Vestea se răspândi despre acest Profet Care trăia în deşert şi Care asculta la Dumnezeu, dar era întotdeauna tăcut.

Oamenii au început să vină să-L vadă şi să se minuneze de El…

Ei începură să-I pună întrebări şi aşteptau să vadă cui îi va răspunde.

Unul veni la El şi-L întrebă:

“Cum o să fie recolta anul ăsta?”

Un altul îl întreba:

“Când o să se însoare băiatul meu?”

Şi, în timp, mulţi alţii veniră şi-I puseră întrebări:

“Când o să nască nora mea?”

“Cum pot să-mi sporesc averile şi să mi le păzesc?”, “Cum pot să fac o fecioară să mă iubească şi să se mărite cu mine?”…

Dar Profetul păstra tăcerea. Vorbele pe care ar fi vrut să le spună acestor oameni Îi ardeau buzele, iar Inima Lui era plină de Iubirea lui Dumnezeu. El a ţinut tăcerea timp de zece ani…

Se dusese zvonul despre El până departe şi din ce în ce mai multă lume venea să-L vadă. Se mirau fiindcă toţi profeţii spuseseră o mulţime de lucruri, dar acesta… nu zicea nimic!

Profetul îşi continua tăcerea. Vorbele pe care El

voia să le spună acestor oameni Îi ardeau buzele căci inima Sa era preaplină de Dragostea lui Dumnezeu. Dar El a păstrat tăcerea încă zece ani…

Iar tăcerea Lui a atras lumea mai mult decât cuvântările celorlalţi…

Într-o zi, un tânăr s-a apropiat de El. Acesta nu căuta niciun câștig din răspunsul la întrebarea sa. Nu a întrebat altceva decât atât: "Ce cuvânt se ascunde în spatele tăcerii Tale?"

Atunci, Profetul a răspuns: "Pocăiți-vă!".

Şi aşa oamenii au început să vină la El pentru a fi curăţiţi de păcate.

Cineva I-a zis: "Ieri am fost mânios! Curăţă-mă [de păcatul ăsta]!"

Altul a spus: "Am înşelat în negoţul meu spunând o minciună! Spală-mă de păcat!

Iar altul: "Am fost mândru şi m-am lăsat [con]dus de vanitate! Izbăvește-mă de păcat!

Profetul tăcu. *Aceiaşi oameni* veneau iar şi iar, se pocăiau de *aceleaşi* păcate şi apoi plecau acasă pentru a păcătui mai departe…

Profetul păstra tăcerea…

"De ce nu vrei să ne mântuieşti?" întrebau oamenii.

Profetul răspunse: "Mântuirea nu poate avea loc până când pocăinţa nu va curăţa viciul sufletului, astfel încât un păcat asemănător să nu mai poată fi făcut din acel moment!"

Şi Profetul se cufundă din nou în tăcere…

Exista numai Fluviul de Lumină Vie. Toate gândurile şi faptele erau vizibile în Apele Sale. Profetul stătea în Fluviul de Lumină Vie şi îi aştepta pe aceia care vor veni pentru a fi mântuiţi… Fluviul îşi purta apele, iar timpul trecea…

Şi oamenii ascultau liniştea Lui, liniştea Sufletului. Şi erau aceia care Îl înţelegeau. Şi aceia veneau pentru a fi mântuiţi.

Focul ruşinii pentru păcatele lor îi ardea. Nu aveau curajul să-şi ridice ochii şi nu îndrăzneau să vorbească. Focul ruşinii îi ardea — şi acest foc ardea şi viciile sufletelor lor curăţite prin pocăinţă.

Profetul spăla cu apă curată pe aceia care veneau să se mântuiască. Şi nu exista nicio undă de condamnare în privirile Sale.

Fluviul Luminii Sfinte curgea, iar oamenii intrau în Apele Sale şi erau curăţiţi de vicii, astfel încât să nu mai păcătuiască din nou!

Şi Profetul a spus: "Este imposibil să vă eliberez dintr-o dată de toate viciile. Staţi şi învăţaţi cum să vă purificaţi voi înşivă! Tot ceea ce este negativ în suflet trebuie îndepărtat şi înlocuit cu dragoste — acea dragoste care oferă!"

Şi Profetul mai spuse: "Vă botez cu Apă Vie astfel încât să puteţi primi Botezul Focului de la Tatăl! Acela, Care va veni după Mine, va aduce Focul Dragostei Divine pe Pământ! Şi numai acela care şi-a purificat sufletul înainte de venirea Lui, va putea cunoaşte Focul Divin!"

Aşa propovăduia Profetul numit de oameni, Ioan.

Parabola despre Focul care nu arde

Isus a spus: "Există Focul care nu arde! Acesta este Puterea Tatălui Meu!"

Fragment din memoriile Apostolului Andrei

A fost odată un om, care era bun și a cărui dorință era de a ajuta oamenii care trăiau copleşiţi de greutăți şi necazuri, de sărăcie și boală… El căuta mijloace prin care să-i ajute să-şi schimbe vieţile lor dure şi triste, dar nu reuşea să le găsească…

Acel om bun a descoperit existenţa Focului care nu arde. Flacăra Lui este asemănătoare cu flacăra unui foc și totuși este diferită, pentru că în Ea este cuprinsă Marea Putere. Această Flacără este mai strălucitoare decât lumina soarelui şi totuşi nu arde pe nimeni. Şi orice îţi doreşti se îndeplineşte datorită acestei Puteri Măreţe…

… Odată, omul cel bun a auzit că un Mare Învăţător venise pe Pământ trimis de Dumnezeu-Tatăl şi că în acest Învăţător era Flacăra Divină care nu te arde.

Și tot ceea ce spunea acest Învățător se împlinea. El atingea orbul și spunea: "Vezi!", iar orbul începea să vadă… El atingea șchiopul și spunea: "Ridică-te și umblă!", iar șchiopul se ridica și pleca… El era înzestrat cu Marea Putere de a învia morții și de a vindeca bolnavii. Acest Învățător cunoștea secretele vieții și ale morții. El a predicat Cunoştinţele de la Dumnezeu-Tatăl despre cum ar trebui să trăiască oamenii pe Pământ.

Omul cel bun a hotărât să găsească acest Învățător pentru a învăța cum să dobândească puterea Focului care nu arde. El voia să ajute oamenii care trăiau în suferință și mizerie.

Condus de Hotărârea sa, omul a călătorit multă vreme şi, în cele din urmă, L-a găsit pe Învățător.

El a observat că, atunci când Maestrul mergea, Focul care nu arde strălucea în El! Omul cel bun privi mai îndeaproape, clipind din ochi, dar nu era niciun Foc… Se uită din nou, și din nou văzu Focul Luminos în Învățător.

Învăţătorul purta haine simple şi vorbea cuvinte simple ca și când nu ar fi fost Măreţul Mesia! Însă din ochii Lui se revărsa Lumina Iubirii. Vorbea încet, dar fiecare cuvânt atingea inima și rămânea pentru totdeauna în suflet.

Omul cel bun a mers împreună cu mulțimea care-L urma pe Învățător și a ascultat predicile Sale. A văzut cum vindeca și cum zicea celui vindecat: "Du-te și nu mai păcătui!"

Odată, omul cel bun se hotărâ să ceară Învățătorului să-i dea Focul care nu arde, ca să poată și el să vindece șchiopii, să facă orbii să vadă, să învie pe cei morți şi, astfel, să aline durerile oamenilor!…

Și Învățătorul i-a răspuns: "Iată Focul! Ia-L!" Însă omul cel bun nu a putut să-L ia, pentru că nu știa cum. Apoi a hotărât, împreună cu alți ucenici, să rămână cu Învățătorul și să-L urmeze. Și, aşa, a rămas să înveţe de la El timp de mulți ani…

Vremea trecea… Și omul cel bun a început să vadă întreaga Mare a Focului Strălucitor. Dar tot nu putea să-L ia…

Învățătorul i-a spus: "Numai acela care devine[el

însuși] acest Foc, Îl poate purta! Doar în inima omului poate exista Marea Focului Care nu arde! Doar Acel Om care s-a transformat poate deveni sursa Focului Divin pe Pământ!

“Dar acest Foc nu există pentru a vindeca trupurile și pentru a întoarce sufletele, din nou, în corp. Aceste vindecări miraculoase nu sunt altceva decât Semne ale Puterii Tatălui Ceresc, Semne pe care El le transmite oamenilor pentru ca aceştia să ştie de la Cine vine Focul şi a Cui este Voința care crează!

“Corpurile nu sunt veșnice! Ele sunt ca hainele pe care sufletul le îmbracă atunci când vine pe Pământ. Apoi, sufletul le scoate atunci când se întoarce la viața fără trup pentru ca, din nou, să primească haine noi de câte ori revine pe Pământ… Acest lucru continuă până când sufletul, după ce a scos hainele, devine atât de pur și de frumos încât merită să intre în Împărăția Tatălui Ceresc, ceea ce înseamnă că acesta a devenit Lumina Iubirii, asemănătoare Luminii Tatălui!

“Focul Care nu arde strălucește pe Pământ, astfel încât oamenii să poată vedea Lumina şi să-și dorească să se transforme! Focul care nu arde strălucește pentru ca ei să știe cum are loc această transformare: dragostea inimii devine acea Lumină care este Calea către Tatăl!”

Şi aşa, omul cel bun a înțeles că nu trupul trebuie vindecat, ci sufletul! Atunci când sufletul este vindecat, aceia, care nu puteau vedea Lumina Tatălui, ajung s-O vadă şi aceia, care erau împiedicați de vicii și de slăbiciuni, ajung să se ridice şi să intre pe Calea care transformă sufletele și care duce la Dumnezeu-Tatăl!

Multă vreme omul cel bun a dezvoltat Iubirea, Înțelepciunea și Puterea, astfel încât inima lui spirituală să poată purta Focul care nu arde!…

… Și iată că, într-o zi, inima lui s-a umplut de Focul Divin care nu arde! Căci singurul vas de pe Pământ unde poate exista Flacăra Divină este inima transformată de Iubire!

… Acum Omul cel bun cutreiera pământul, iar Focul care nu arde strălucea în El. Şi El era în căutarea inimilor pregătite să primească Flacăra…

Și se răspândea zvonul că există un Învățător trimis de Dumnezeu-Tatăl pe Pământ. Acest Învățător cunoștea tainele vieții și secretele morții și propovăduia Cunoştinţele de la Dumnezeu-Tatăl despre cum ar trebui să trăiască oamenii pe Pământ…

Parabola despre Vocea Inimii

Isus a spus: " Nu privi cu dispreţ
la acest om,
căci e mare lucru ca în tine însuţi
să începi să transformi răul în bine!"

Fragment din memoriile Apostolului Andrei

Era odată un om care nu era nici bogat, dar nici sărac. Nu se deosebea prea mult de ceilalţi oameni care trăiau în jurul lui. Nu era nici tânăr şi nici bătrân…

Dar acest om nu avea o voinţă puternică şi deși existau în el seminţe de bunătate, ele nu încolţiseră…

El trăia ca toți cei din jurul lui… era condus de capricii și vicii… şi era încătuşat de temeri și de

slăbiciuni… şi nu se simțea bine. Viața lui continua zi cu zi, plictisitoare, fără bucurii sau realizări…

În fiecare seară acest om gândea: “Ei bine, mâine mă voi purta mai bine; nu voi mai ceda slăbiciunilor şi viciilor mele!”

Dar, “mâine” venea şi din nou era stăpânit de capricii şi de vicii, cuprins de frică şi de slăbiciuni…

… Într-o zi, omul și-a pus întrebarea: “Oare de ce nu pot să trăiesc cum vreau? De ce nu fac eu ceea ce ştiu că ar trebui să fac? De ce viciile mele mă stăpânesc şi frica mă înlănţuie?”

El a început să se gândească la acest lucru şi nu a putut găsească vreun motiv care să nu-i permită să facă ceea ce el considera că este corect.

Şi atunci începu să-L întrebe pe Dumnezeu: “Tatăl şi Creatorul meu!De ce nu pot trăi aşa cum vreau eu? De ce nu pot să mă port aşa cum cred eu că este corect? De ce am devenit sclav al viciilor şi capriciilor, al fricii şi slăbiciunilor mele? Care este motivul?

Dumnezeu i-a răspuns: “Nu există niciun motiv pentru toate astea! Eşti liber să faci cum crezi tu!”

Atunci omul Îi zise: “Te rog, sfătuieşte-mă ce ar trebui să fac pentru a-mi stăvili viciile şi slăbiciunile care îmi stăpânesc viaţa.”

Iar Dumnezeu i-a răspuns: “De fiecare dată, înainte de a face sau spune ceva, ascultă vocea inimii tale spirituale şi fă aşa cum îţi spune ea! Apoi vei fi în stare să-ţi controlezi slăbiciunile şi temerile şi să scapi de defectele şi capriciile tale!”

Şi aşa a hotărât omul să urmeze sfatul lui Dumnezeu.

A doua zi, s-a trezit hotărât să ceară sfatul inimii sale spirituale înainte de a face sau a spune ceva…

În fiecare zi, bătrânul său tată rostea cuvinte grele, bodogănea şi înjura. Tatăl său obişnuia să spună că fiul său era un om inutil şi că toată generaţia lui trăia aşa cum nu trebuia. Îi înşira toate abaterile şi supărările lui şi îşi acuza fiul de tot ceea ce era și nu era vinovat…

Ca de obicei, şi în dimineaţa asta, tatăl începu să-și înjure fiul, spunând cuvinte urâte.

Mânia creştea în acest om din cauza cuvintelor amare și pline de reproşuri… Şi, ca de obicei, era gata să răspundă tatălui său cu vorbe pline de venin, dar îşi aminti de sfatul dat de Dumnezeu.

Iar inima lui a avut timp să-i şoptească: "Nu-i vorbi urât, căci tatăl tău te iubeşte: el este mâhnit din cauza încurcăturilor tale! Şi tu îl iubeşti! Stăvileşte-ţi cuvintele pline de mânie şi cere-i iertare!…"

Atunci, ca răspuns la înjurăturile tatălui său, omul s-a înclinat şi a spus: "Iartă-mă, tată!" Iar mânia s-a risipit. Apoi şi-a îmbrăţişat tatăl şi a plecat la lucru.

Tatăl rămase foarte surprins şi de atunci nu a mai înjurat.

În acea seară, omul se întorcea acasă, după o zi în care muncise din greu. Cumpărase multe de mâncare şi de abia aștepta să guste din acele bunătăţi… Era înclinat spre lăcomie…

În drumul său, a ajuns la casa unei tinere văduve care avea copii mici. Această femeie avea o datorie la el de mult timp, dar nu putuse să adune destui bani…

El voia de mult să-i spună că o iartă de datorie. Şi în acea zi, a hotărât, în sfârşit, s-o facă. Aşa că s-a dus la acea văduvă săracă şi i-a spus că nu-i mai cere datoria. Văduva s-a înclinat şi i-a mulţumit.

Tocmai voia să plece, când inima lui i-a şoptit încet: "Dă copiilor mâncarea pe care ai cumpărat-o pentru tine! O să îi bucure!"

Era greu pentru el să îndeplinească acest sfat al inimii. Dar când a oferit bunătăţile copiilor şi ei au început să sară de bucurie, mare bucurie a crescut şi în sufletul lui! Mergea în drum spre casă cu uşurinţă, plin de fericire! Iar inima lui cânta de plăcere!

Acel om nu putea să audă în fiecare zi vocea inimii sale şi nu putea de fiecare dată să împlinească ceea ce inima lui îi şoptea. Dar cu fiecare zi care trecea, capriciile şi viciile lui îl dominau din ce în ce mai puţin, teama şi defectele lui slăbeau din ce in ce mai mult, iar seminţele iubirii din inimă încolţeau în suflet!

… Odată, în timp ce mergea pe stradă, a văzut un grup de oameni puternici și răi care băteau un tânăr. Toți aceia care treceau pe lângă ei îşi grăbeau pasul, îşi acopereau feţele şi se fereau pentru a nu fi şi ei loviţi.

Omul nostru nu era prea curajos și a vrut, de asemenea, să meargă mai departe ca și cum nu ar fi fost treaba lui… Dar, de data aceasta, inima lui nu i-a șoptit, ci i-a strigat: "Dacă nu-l ajuţi, ei îl vor omorî pe acest om bun! Dar tu îl poți salva!"

Cu toate acestea, lui i-a fost frică şi nu a putut să-și depășească teama… Nu putea nici să plece, dar nici să ajute…

Însă inima lui continua să strige: "Salvează-l repede!"

Omul a început să-L cheme pe Dumnezeu pentru că nu-şi putea depăşi frica. El nu-L chema în şoaptă sau în sufletul lui pe Dumnezeu, ci striga cu voce tare: "Doamne, vino, te rog, aici! Doamne, vino

aici!"

Trecătorii s-au oprit surprinşi. Până şi cei ce erau departe s-au apropiat de ei, astfel încât lumea alerga spre acel loc din toate părţile — oamenii se opreau şi priveau încercând să înţeleagă ce se întâmplase şi ce are Dumnezeu în comun cu asta. Şi astfel, se adunase o mulţime atât de numeroasă încât agresorii s-au speriat, au lăsat tânărul şi au dispărut cu repeziciune.

Tânărul s-a ridicat şi i-a mulţumit omului nostru: "Eşti atât de curajos! Mi-ai salvat viaţa!"

Omul mergea spre casă, iar inima lui strălucea ca un soare în pieptul său, spunând: "Dragostea este mai puternică decât toate temerile!"

… Timpul trecea, iar viaţa acestui om devenea mai veselă şi mai uşoară.

Odată, într-o duminică, omul s-a dus să se plimbe. În timp ce mergea a întâlnit-o pe văduva căreia îi iertase datoria… Ea s-a înclinat şi i-a zâmbit gingaş.

Iar el a fost cucerit de frumuseţea ei… Era adeseori atras de femei, deşi considera pofta sa trupească drept un păcat.

El a început să-şi ferească privirile pentru a nu se uita la ea, dar şi-a amintit de inimă şi i-a cerut sfatul.

Inima i-a răspuns: "Uită-te din nou şi hotărăşte cu sinceritate dacă îți place această femeie sau nu."

Omul s-a uitat la ea şi totul în el strălucea de iubire.

El răspunse inimii: "Pentru mine nu există nimeni mai bun ca ea! Ei i-aş da totul!…"

"Atunci, de ce suferi? Dacă dorința ta este de a da cuiva, mai degrabă decât de a obține ceva pentru

tine, nu este poftă trupească! Este dragostea trezită în tine! Du-te și spune-i acestei femei că o iubești!", ceea ce el a şi făcut. S-a dus la ea și i-a spus: "Te iubesc! Fii soția mea!"

Toți prietenii și vecinii din jurul lui au început să spună: "Cât de necugetat este acest om! Putea găsi o mireasă bogată căci negoţul lui tocmai a început să înflorească! Dar el a luat o văduvă cu copii mici… Oricum această văduvă nu l-ar fi refuzat, chiar şi fără căsătorie…"

Dar omul asculta cântecul inimii sale: "Fericire dai, fericire ai! Nu poți cumpăra fericirea cu bani!"

Inima lui strălucea mai luminoasă și mai puternică cu dragoste! Și iubirea aceasta i-a transformat cuvintele și faptele sale!

În curând, bărbatul se căsători cu acea femeie. Dragostea lor reciprocă izvorâtă din inimă a început să le lumineze întreaga viață și să le încălzească locul unde trăiau! Au început să-şi crească copiii împreună și să-și respecte părinții.

Omul mulțumi lui Dumnezeu: "Tatăl şi Creatorul meu! Sfatul Tău mi-a transformat toată viața, mi-a adus fericirea! Acum mi-am învins viciile și capriciile, şi mi-am depășit slăbiciunile și temerile!"

Iar Dumnezeu i-a răspuns: "Acela care a învățat să audă glasul inimii spirituale va putea să facă și mai mult decât atât! Căci vocea inimii este vocea iubirii! Și tot ceea ce este creat și făcut cu dragoste vine de la Mine! Căci eu sunt IUBIRE!"

Huang

Parabola despre Floarea de Aur, Râul Iubirii şi Grădinarul Nemuritor

Multe legende au fost scrise despre misterul Florii Inimii. Unele dintre ele o numesc Floarea Vieţii; altele vorbesc despre ea ca fiind Floarea de Aur, iar altele spun că este Floarea Nemuririi.Toate aceste nume nu sunt întâmplătoare: ele reflectă parfumul binecuvântat al acestei Flori și ridică puţin vălul misterului care o înconjoară…

… A fost odată un om, care trăia într-o mică vale, ascunsă în munți. El ducea o viață liniștită și ușoară. Mulți l-au numit sfânt, alții călugăr, iar alții l-au numit Iluminat.

Cu toate acestea, el nu vorbea şi nici nu se gândea la el însuşi în felul acesta.

Uneori, el îşi spunea grădinar, deşi nu avea nicio grădină. El nu cultiva decât o singură floare: Floarea de Aur a Inimii Spirituale, Floarea care aduce Nemurirea.

Acest om ducea o viaţă simplă. Trăia şi se bucura de tot ce era jurul său! Era prietenul munţilor unde locuia, al vânturilor care băteau peste micuţa sa vale, era prietenul ierbii şi al florilor care înfloreau acolo primăvara şi îi înfrumuseţeau lăcaşul său în

timpul verii. Era prieten cu stelele care îi zâmbeau noaptea şi cu soarele care strălucea ziua. Era prieten chiar şi cu norii şi cu zăpada care îi acopereau locuinţa toamna târziu şi în timpul iernilor reci.

Uneori veneau la el păsări sau animale — aceştia erau prietenii săi. Alteori, îl vizitau oameni care aveau nevoie de ajutor şi să fie vindecaţi. Îi ajuta pe toţi — nu refuza ajutorul nimănui.

El a trăit foarte multă vreme. Dar, într-o bună zi, Floarea sa a crescut şi, astfel, venise timpul ca el să plece. S-a dus la alţi Nemuritori şi a devenit Grădinarul Care plantează seminţe şi cultivă muguri care dau noi Flori de Aur.

El a lăsat oamenilor amintirea Florii de Aur care aduce Nemurirea precum şi aceea a Sursei Râului Iubirii care curge şi hrăneşte Florile care cresc.

… Misterul Florii de Aur a atras lumea. Oamenii urcau munţii pentru a afla Floarea Nemuririi. Au găsit multe flori acolo, le-au rupt fără milă şi le-au transformat în prafuri, tincturi, decocturi şi alifii… Dar acele poţiuni nu i-a putut face nemuritori… Alţii au crezut că puterea magică se ascundea în rădăcini. Şi atunci ei le smulgeau din pământ cu totul omorând degeaba aceste creaturi gingaşe.

Nimeni nu a reuşit să găsească Floarea de Aur. Iar misterul ei a rămas nerezolvat…

… Într-o zi, un tânăr a ajuns în acel loc. Iubita lui era grav bolnavă, și i se spusese că era pe moarte. Cu toate acestea, un vindecător l-a asigurat că ea se va face bine dacă el îi va da Floarea Vieții.

Tânărul s-a dus la munte și a găsit acolo o floare frumoasă. Corola ei era atât de gingaşă încât tânărul a crezut că era Floarea Vieții! A îngenuncheat în fața florii, dar nu a avut sufletul s-o rupă. Compasiunea

pentru viaţă nu i-a permis să distrugă atâta frumusețe!… Tânărul îşi lăsă mâinile în jos și șopti: “Iartă-mă!”. Nu era limpede dacă rostise aceasta pentru iubita sa sau florii…

În acel moment s-a auzit o Voce: “Acela care respectă viaţa merită să fie ajutat!”

Această Voce era Vocea Grădinarului Sfânt Care, ca orice Nemuritor, putea să apară oricând şi oriunde.

El Însuşi era în întregime din Lumină şi Pace. Din fiecare mişcare şi vorbă a Sa emana o fericire divină.

El spuse: “Mă bucur că ţi-a fost milă de această floare!”

“Dar fata pe care o iubesc e pe moarte…” — şopti tânărul.

“Ţi s-a spus să-i dai Floarea Vieţii. Dar este imposibil s-o rupi şi s-o iei în altă parte! Se poate doar sa o creşti din dragostea inimii tale, hrănită de Râul Iubirii!”

“Dar iubita mea este pe moarte chiar acum… Şi nu am destul timp pentru a o ajuta…” — răspunse tânărul.

“Nu te mâhni, te voi ajuta. Există Sursa Râului Iubirii, dar există şi un fir de râu micuţ şi limpede care curge acolo. Umple-ți mâinile cu apă din el și spune-i acestei ape, din toată inima ta spirituală: ‘Te iubesc!’ Apoi toarnă apa peste floare și spune-i aceleași cuvinte: ‘Te iubesc!’. După un timp, vor apare stropi de rouă pe petale. Adună stropii de rouă de pe floare și acest lucru va fi de ajuns pentru a-ţi vindeca iubita! Iar în timp ce aștepți ca roua să apară, intră în Râul Iubirii și încearcă să înțelegi Legile dragostei potrivit cărora cineva poate trăi fericit pe

Pământ!”

Grădinarul a explicat tânărului cum să se cufunde în Curentul de Lumină Vie a Râului Iubirii şi, apoi, a dispărut.

Tânărul a rămas pentru multă vreme în acel Curent ascultând la Râul Vieţii, la cântecul apelor sale care îi povesteau despre misterele vieţii şi despre legile lui Tao.

Şi aşa a înţeles cum dragostea transformă viaţa omenească; a înţeles că atunci când cineva nu are dragoste în inima sa nu poate intra în Râul Iubirii! Sufletele în care lumina dragosei nu străluceşte nu sunt capabile să atingă Curentul Iubirii Vii; de aceea sunt lipsiți de fericire.

Pe de altă parte, aceia care îşi duc viaţa dăruind dragostea lor, trăiesc şi se dezvoltă în Curentul Râului Iubirii unde există Lumina, Bucuria şi Fericirea deplină! Numai aceşti oameni pot fi fericiţi!

Când tânărul, plin de fericire, a înţeles toate acestea şi s-a transformat, a putut vedea picăturile transparente apărute pe petalele florii. El le-a adunat cu grijă și le-a dus iubitei sale. Ea a luat medicamentul Grădinarului și s-a vindecat.

… Ei au trăit în pace și fericire, căci viața lor trecea în Râul Dragostei!

Când fiul lor a crescut mare, ajungând un tânăr bărbat, acesta a hotărât să mulţumească Grădinarului Nemuritor pentru vindecarea minunată a mamei sale, pentru viaţa pe care i-a dăruit-o ei şi, în felul acesta şi lui.

Aşa a plecat el, pentru a afla acea vale din munţi...

S-a urcat din ce în ce mai sus admirând frumusețea care se deschidea în faţa lui. Munții

maiestoşi îl salutau cu vârfurile lor luminate de soare. Vântul blând, care zburda peste întinderile vaste, îl îmbrățișa. Florile, care împodobeau valea, îi ofereau parfumul lor. Se plimba și stelele îi zâmbeau în timpul nopţii, iar soarele îi lumina fiecare zi.

El găsi mica vale în munți, unde trăise odinioară Grădinarul Nemuritor şi unde se afla şi Sursa izvorului Râului Iubirii.

Apoi, se gândi: “Mi-ar place să cultiv Floarea Vieţii şi apoi să spun oamenilor despre Drumul spre fericirea adevărată!”.

Şi, deodată, L-a văzut pe Grădinarul Nemuritor care i-a spus: “Să fie aşa cum vrei tu, pentru că tu nu te gândeşti numai la binele tău personal, dar şi la acela al altora! Am să-ţi arăt cum: din Liniştea lui Tao, Floarea Vieţii se deschide în inima spirituală a omului. Am să-ţi arăt Adâncurile din care vine ea! Şi apoi poţi să-ţi creşti propria ta Floare şi să vorbeşti oamenilor despre misterul Florii Vieţii — Floarea Inimii, care creşte din Infinitul Tao şi se deschide în sufletul omenesc! Poţi şi tu să devii Grădinar!”

Sulia

Parabola despre Iubire

Într-o zi, un om a auzit următoarele cuvinte: “Dumnezeu este Iubire!”. În acel moment, el s-a hotărât să plece în căutarea dragostei. Aşa a început el să asculte la ceea ce spuneau alţii despre iubire.

* * *

A auzit tot felul de lucruri:

… “Îmi place carnea!” — spunea unul. Şi apoi a omorât un miel, l-a fript şi a început să-l mănânce…

… “Iubesc vânătoarea!” — spunea altul. “Pot lovi orice pasăre în aripă… şi pot găsi orice animal prin hăţişuri pentru a-l ucide să-i iau blana. ”

… “Îmi place să port blănuri!”– spuse o fată frumoasă.

… “Şi iubesc florile!” — adăuga alta… Ea punea buchete de flori în vaze şi se uita la ele cu plăcere cum se ofileau şi mureau fără ca ele să aibă vreo idee despre “dragostea” ei pentru ele. Şi ce păcat că tocmai aceste flori destinate să moară au devenit un simbol al dragostei şi al frumuseţii!…

… Un alt bărbat a spus:

“Îmi iubesc soţia atât de mult şi dragostea mea pentru ea este atât de puternică încât dacă ea m-ar înşela cu altul, aş omorî-o!”

… "Iubesc gloria mai mult decât femeile!" — spuse un căpitan. "Pentru un moment de glorie, dau totul!" Şi, astfel, îşi alegea duşmanii singur pentru ca apoi să-şi trimită armata să moară. El lua viaţa altora de dragul unui moment de glorie…

… "Iubesc puterea!" — a spus împăratul. "Eu însumi fac legi pentru această ţară!". Toată lumea trebuie să asculte la toate cerințele mele! Totul se face la porunca mea — voi ierta sau voi executa, voi face pace sau război!"

… Omul nostru a mai auzit şi aceasta:

"Îl iubim pe Dumnezeu! Suntem gata să murim pentru credinţa noastră! Suntem gata să ucidem pentru credinţa noastră!"

* * *

Omul era îngrozit de ceea ce auzise… şi a strigat: "Asta nu poate fi iubire!"

Şi munţii au repetat: "Asta nu e iubire!"…

Și frunzele au fremătat: "Asta nu este iubire!"…

Și păsările cerului au strigat: "Asta nu este iubire!"…

Și râurile au murmurat: "Asta nu este iubire!"…

Iar valurile oceanului au vuit: "Asta nu e iubire atunci când cineva vrea ceva pentru *sine însuşi* și varsă sânge!"…

Şi aşa, omul nostru a plecat mai departe…

* * *

… Odată, într-o altă ţară, el a văzut un copil bun pe care l-a întrebat:

"Tu ce iubeşti?"

“Îi iubesc pe mama şi pe tata, iubesc poiana asta plină de flori! Iubesc pădurea şi râul ăsta micuţ! Îmi place să cânt şi să dansez, îmi place să muncesc şi să mă joc! Toată lumea se bucură de iubirea mea! Şi ei, cu toţii, mă iubesc!”

… [Mergând mai departe] omul a văzut un bărbat îndrăgostit şi l-a întrebat şi pe el… Acesta i-a răspuns cu aceleaşi cuvinte de dragoste pe care le rostise iubitei sale: “Vreau ca tu să fii fericită, iubita mea, chiar dacă eşti cu altcineva acum… Şi îţi repet: Fii fericită, iubita mea! Fii fericită! Să ştii că mă bucur pentru tine!”

… Omul văzu un lan de grâu şi o grădină frumoasă ca şi cum însuşi Pământul înflorise. Când îl văzu pe cel care cultivase acestea, omul nostru îl întrebă: “Ce iubeşti”?

Iar răspunsul a fost: “Iubesc pământul! Plantez grădini, cultiv lanuri şi sădesc flori în el, iar acestea îmi dau roadele, frumusețea și parfumul lor. Cel care lucrează o grădină și îşi oferă dragostea, este răsplătit cu fructe bune!”

… Omul mergea prin ţara unde ordinea şi liniştea domneau şi văzu bunăstarea în vieţile oamenilor.

El îl întrebă pe conducătorul acestei ţări:

“Ce iubeşti?”

“Iubesc ţara asta şi pe toţi oamenii de aici!” — răspunse înţeleptul conducător. “Şi sunt gata să sufăr orice umilire pentru a evita un război şi pentru a întări pacea în ţara mea!”

… Şi aşa, omul continuă să meargă ascultând şi observând…

Apoi întâlni un Maestru al Sufletului care Îl iubea pe Dumnezeu din toată inima Sa. Omul Îl întrebă:

“Te rog, spune-mi, ce este iubirea de care vorbeşte Dumnezeu, cum s-o cunosc şi cum să fac diferenţa între ceea ce este dragoste adevărată şi ceea ce nu este?”

Maestrul a răspuns: “Când vrei ceva doar pentru tine — aceea nu e iubire! Pot fi pasiuni, capricii şi pofte vicioase… Dragostea este baza universului! De asemenea, dragostea este lumina sufletului!”

Apoi Maestrul I-a învăţat:

“Curentul transparent de apă curge şi hrăneşte pe fiecare; astfel iubeşte Dumnezeu!

“Pământul hrănește şi ţine toate vieţuitoarele; aşa iubeşte Dumnezeu!

“Soarele străluceşte şi îşi oferă lumina peste tot şi pentru toţi; aşa iubeşte Dumnezeu!

“Şi tu ar trebui să iubeşti, oferindu-ţi întotdeauna grija şi tandreţea tuturor!

“Iubirea care se oferă pe sine — aceasta este lumina sufletului!

“Cultivă iubirea în tine însuţi şi aşa vei fi în stare să-L vezi şi să-L simţi pe Dumnezeu!”

Parabola despre Învăţător

Odată, trăia pe Pământ un Învăţător. El trăia în Unitate cu Dumnezeu şi oamenii se adunau în jurul Lui!

El îi învăţa numai pe aceia care doreau sincer să cunoască Adevărul.

Alţii, însă, Îi puneau întrebări fără noimă, fără vreun câştig pentru sufletul lor…

Erau mulți strânși în jurul Lui și Îi puneau întrebări:

“Cum putem fi siguri că Tu eşti un Adevărat

Învăţător, că Învăţătura Ta este cea adevărată şi că Tu eşti mai bun decât alţii care predică şi vorbesc diferit?

“Unii dintre ei ne învaţă că trebuie să ne scoatem căciula înainte de a intra în biserică, alţii spun că trebuie s-o ţinem pe cap…

“Şi sunt atât de mulţi dumnezei şi atât de multe credinţe! Fiecare discipol pretinde că numai credinţa sa este adevărată și că cei care se închină altui Dumnezeu și au un alt fel de a-L venera sunt păcătoși!

“Cum putem să ştim adevărul? Şi în ce ar trebui să credem?

“Ce folos vom avea dacă ne închinăm la Dumnezeul Tău?”

Învăţătorul răspunse:

“Dumnezeu există! Şi El este Unul singur pentru toţi! Numele pe care le poartă sunt Iubire, Viaţă şi Existenţă! El este Cel ce a creat totul! El dă naștere la toată existența, manifestând-o cu Puterea Sa!

“Uneori, numele Lui sunt diferite pentru că oamenii Îl proslăvesc în diferite limbi.

“Cunoștințele pe care oamenii le au despre Dumnezeu sunt destul de incomplete. Multe ‘învățături’ sau mulți ‘învăţători’, luând puţin din Întreg, încearcă să vorbească despre Dumnezeu, bazându-se numai pe ceea ce ei înşişi ştiu, tratând ca inexistent ceea ce nu ştiu.

“Să legăm la ochi trei oameni care nu au văzut niciodată un elefant şi să-i lăsăm să-l atingă.”

Şi Învăţătorul a legat la ochi trei oameni. Unul a atins coada elefantului, altul a atins piciorul, iar al treilea trompa. Fiecare dintre ei a descris felul în care a simţit elefantul. Însă descrierile lor erau

complet diferite, deşi elefantul era unul şi acelaşi!

Cu toate acestea, oamenii continuau să pună întrebări:

"Ce este Dumnezeu? Unde este? În care templu ar trebui să ne uităm după El? În ce ar trebui să credem, cum ar trebui să ne rugăm şi ce sacrificii ar trebui să-I oferim lui Dumnezeu?

Ca răspuns, Învăţătorul repeta cuvinte simple care au fost transmise din secol în secol de alţi Învăţători. Le repeta pentru ca lumea să le poată auzi şi înţelege:

"Dumnezeu este Iubire! El ne învaţă cum să iubim și nu cum să cerşim sau să ne milogim!

"El nu cere pentru Sine nici închinăciuni, nici rugăciuni şi nici jertfe!

"El doar oferă. El oferă viață și dragoste! Și toată existența este controlată de El!

"De acum înainte, fiecare inimă spirituală să devină un templu pentru cunoașterea Lui! Fiecare îşi poate transforma inima într-un templu frumos, plin de dragoste şi recunoştinţă! Acest templu se va mări an de an şi va deveni nemărginit cu timpul, deoarece dragostea nu are limite! Iubirea creşte şi se măreşte fiind din ce în ce mai conştientă de prezenţa sa în tot ceea ce iubeşte!"

Iar dacă simţi nevoia să rosteşti cuvinte, spune numai atât: "Te iubesc, Doamne!" sau "Mulţumesc!"

* * *

Apoi discipolii L-au întrebat pe Învăţător despre recunoştinţa faţă de Dumnezeu.

Învăţătorul le-a răspuns:

"Cea mai uşoară poruncă, pe care oricine o

poate respecta, este aceea de a avea recunoștință. Arată-ţi mulţumirea pentru tot ce primeşti şi, ca răspuns, fă bine! Apoi, vieţile, sufletele şi destinele voastre se vor schimba cu timpul!

"Cine este în stare să fie recunoscător pentru tot ceea ce Dumnezeu îi trimite, va căpăta, de îndată, trei virtuţi: iubire, umilinţă şi răbdare. Iar cel ce năzuieşte întotdeauna să împlinească aceasta, trăieşte şi creşte în Dragostea lui Dumnezeu!

"Căci nu există niciun motiv de mâhnire din moment ce tot ceea ce e creat de Tatăl este frumos!

"Întotdeauna mulţumeşte lui Dumnezeu pentru tot!"

Un discipol întrebă: "Dar atunci ce ar trebui să facă aceia a căror viață este plină de suferință? Chiar vrei să spui că ar trebui să mulțumească Tatălui pentru pentru că au fost pedepsiți?".

Învăţătorul răspunse:

"Suferinţa poate purifica sufletul şi poate înlătura greutatea păcatelor trecute dacă cineva se pocăieşte sincer! Aşa că ar trebui să mulţumim Creatorului şi pentru suferinţă!

"Este necesar să ne amintim asta, în special când timpuri grele şi necazuri se abat în viaţa noastră!"

"Noi înşine creăm aceste necazuri! Nu Dumnezeu ne pedepseşte, ci faptele noastre rele din trecut dau naştere problemelor noastre! Dimpotrivă, Dumnezeu ne ajută să ne purificăm destinele când răul pe care-L cauzăm altora se întoarce asupra noastră.

"Ieri ţi-am curăţat un abces. Durerea pe care ţi-am cauzat-o a fost pentru binele tău. Am făcut asta pentru a-ţi vindeca trupul. Iar tu Mi-ai mulţumit! Nu te

surprinde că Mi-ai mulţumit pentru acea durere? Ştiai că este spre binele tău, pentru a te face bine, de aceea Mi-ai mulţumit.

“Să încercăm să căpătăm puterea de a accepta durerea de la Vindecătorul Principal al tuturor sufletelor, cu recunoştinţă!

“Odată ajunşi pe Pământ, trebuie să plătim datoria trecutului nostru vicios. Numai dacă nu avem datorii faţă de nimeni vom trăi bine.

“Dar cu ce putem noi să plătim datoriile sufletului?” — a întrebat acel discipol.

“Cu iubire!

“Există trei porunci simple: Iubeşte! Mulţumeşte! Fă bine! Acela care întotdeauna năzuieşte să împlinească aceste porunci, trăieşte şi creşte în Dragostea Creatorului! Iar dragostea are puterea de a trece peste toate problemele vieţii!

“Dacă noi trăim întotdeauna mulţumind şi oferind, vom curăţi trecutul nostru rău cu iubirea noastră!”

* * *

Discipolul Îl întrebă pe Învăţător:

“Unele credinţe spun că omul este Divin, altele susţin că omul nu e nimic altceva decât cenuşă, o grămadă de păcate. În ce ar trebui să credem?”

Învăţătorul a luat o sămânţă din pământ, a pus-o în palma Sa, le-a arătat-o discipolilor şi le-a zis:

“Iată, aici este o sămânţă dintr-un pom. Unii vor spune: va deveni un copac. Alţii ar putea spune: nu este decât un fir de praf purtat de vânt. Cine are dreptate?

“O sămânţă are totul pentru a deveni un copac.

Dar, până încolţeşte, face rădăcini şi se transformă în totalitate dintr-un germen într-un pom, dintr-o posibilitate de existenţă într-o existenţă — până atunci, va rămâne doar un fir de praf dus de vânt…

“La fel este şi cu omul. Poate deveni Divin nu numai pentru că sământa Divinităţii este înăuntrul său, ci pentru că Iubirea Divină a făcut rădăcini în el, a crescut şi a devenit Copac transformând, astfel, întreaga natură a acelui om.

“O sământă poate creşte transformându-se într-un pom. Tot aşa şi omul poate creşte transformându-se în Dumnezeu! Fiecare are această posibilitate extraordinară!

“Dar nu e decât o posibilitate!”

* * *

Odată, noi discipoli îl întrebară pe Învăţător:

“Cum ştim noi cu adevărat că, urmând învăţăturile Tale, vom cunoaşte Adevărul?Și de ce ar trebui să avem încredere în vorbele Tale?

Învăţătorul răspunse:

“Aici este miere din faguri. E dulce. Dar oricât de mult aş vorbi despre dulceaţa sa şi indiferent cât de mult aţi crede în vorbele Mele, nu vă va ajuta! Totuşi, veţi ajunge să ştiţi că este dulce numai după ce aţi gustat din ea!

“Aşa este şi în cazul Cunoaşterii! Nu veţi avea prea mult folos dacă voi Mă credeţi orbeşte pe Mine sau pe altul, sau dacă respectaţi o carte care conţine Cunoaşterea, în loc să-L veneraţi pe Dumnezeu!

“Trebuie să aveţi încredere în propria voastră experienţă! Căci cuvintele vor rămâne cuvinte…

“Să ne închipuim că cineva stă într-o cameră

întunecoasă. Oricât de mult ar crede el în existenţa luminii, acest lucru nu poate face camera mai luminoasă.

"Dar dacă acel om, după ce a aflat că există lumină, începe să acţioneze, el ar putea să reuşească să aprindă focul în întuneric, aşa cum cineva aprinde lumânarea noaptea. Şi astfel, va putea să vadă uşa şi să iasă din cameră.

"Numai acela care caută şi merge [pe drumul Căii] va găsi ieşirea! Şi numai acela va putea deschide poarta spre nemărginirea Luminii!"

"Dar ieri ne-ai spus că ceea ce ne va salva este credinţa. Iar azi ne spui că nu e nevoie să crezi. Ce să înţelegem?"

"Vorbeam despre acea credinţă care îmbină dragostea pentru Creator, încrederea în El şi amintirea că El este întotdeauna lângă voi!

"Când ştii că Tatăl cel iubitor şi grijuliu este întotdeauna aici cu tine şi cu fiecare dintre noi, şi că El îţi dă tot ce ai nevoie, iar tu Îi mulţumeşti pentru asta — aceasta este credinţa!

"Totul a fost făcut prin Iubirea, Înţelepciunea şi Puterea Lui! Şi totul este sub controlul Lui! Iar când ceva nu merge aşa cum vrei tu, există motive serioase pentru asta.

"Cunoaşterea este fructul dragostei şi al credinţei. Sporește atunci când te străduieşti şi te porţi aşa cum trebuie!

"Dacă nu vedeți Lumina și totuși doriți să dobândiți viziunea superioară, atunci ar trebui să credeți și să munciţi [pentru aceasta]! Credința este de mare ajutor pe această Cale! Căci dacă nu credeți că există Lumină, nu veți putea să vă aruncați lanțurile și să părăsiţi întunericul!

“Dar dacă voi credeţi orbeşte, credinţa nu vă va vindeca. Numai muncind din greu cu voi înşivă ca suflet veţi reuşi să transformaţi întunericul în Lumină!

“Fără credinţă nu puteţi fi de neclintit pe acest Drum! Totuşi pentru a câştiga Înţelepciune, trebuie să treceţi de la credinţă la Cunoaștere!

“Şi numai după ce veți fi străbătut întreaga Cale, veţi fi în stare să cunoaşteţi Adevărul! Acela care a cunoscut Lumina Creatorului nu va mai fi niciodată înfricoşat — va face eforturi pentru a deveni această Lumină şi pentru a învăţa să se cufunde în Ea!

“Dar acela care nu poate decât să se îndoiască şi să-i fie frică, trebuie să aştepte. Nu i-a venit încă timpul să pornească în călătorie!

“Mai târziu, am să vă povestesc cum am trecut Eu Calea asta, ce am aflat şi cum am ajuns la Unitate. Şi acela, care năzuieşte şi este gata să facă eforturi, poate încerca să meargă pe urmele Mele!

“Există Scopul!

“Există Calea!

“Există Adevărul!

“Există Lumină pe Cale!

“Şi totuşi, fiecare trebuie să meargă singur pentru a ajunge la Unirea cu Dumnezeu!”

Simeon Noul Teolog[1]

Parabola despre monahism şi meditaţia tăcerii

Învaţă-mă să nu plec de la Tine, Dumnezeul meu!
Dă-mi voie să-mi umplu trupul
cu Lumina Ta Nepământeană,
aşa încât Tu să fii mereu cu mine
în viaţă şi în moarte!
Învaţă-mă Unitatea, o, Creatorul meu!

Rugăciune spusă de Simeon

A fost odată un tânăr dintr-o familie bogată şi nobilă. Studiase cu succes ştiinţele şi toată lumea se aştepta ca el să aibă un viitor minunat la Curtea Imperială…

Însă dorinţa inimii lui era alta. El nu voia şi nu căuta bogăţii! Şi nici nu căuta faimă şi onoruri! În schimb, adeseori, cugeta despre sensul vieţii omeneşti, despre Dumnezeu şi despre cum să înţeleagă misterul Divin al existenţei.

El a cerut voie tatălui său să se retragă la o mânăstire pentru studii şi pentru purificarea sufletului.

Tatăl s-a supărat foarte mult din cauza unei

---

[1] Această parabolă este autobiografică.

asemenea cerinţe din partea fiului său şi i-a spus:

"Eşti tânăr! Numai oamenii în vârstă se duc la mânăstire pentru a se ruga pentru iertarea relelor pe care le-au făcut! Renunță la ideea asta! Toate celelalte drumuri îţi sunt deschise!"

Tânărul i-a răspuns:

"Dar de ce crezi, tată, că numai la bătrâneţe, în pragul morţii, are cineva nevoie să ştie despre Dumnezeu şi sensul vieţii? Dar, dacă viața mea este sortită să fie scurtă şi, astfel, nu voi mai avea timp să aflu de ce trăiesc?

"Vreau să ştiu despre semnificaţia vieţii, despre Dumnezeu şi nu cum să-i fac plăcerea unui suveran sau nobil, sau cum să ocup o funcţie mai înaltă! Şi nu vreau nici să-ţi măresc averile de zece sau de o sută de ori!

"Am văzut morţi — tineri şi bătrâni. Și aceeași soartă o vor avea toți aceia care sunt acum în viață! Iar dacă cineva nu ştie de ce trăieşte — ce răspuns va putea da acesta lui Dumnezeu când va veni vremea să moară?"

Cu toate acestea, tatăl său nu i-a dat voie să meargă la mânăstire. Tânărul i-a respectat dorinţa, dar nu a renunţat la a-L căuta pe Dumnezeu şi sensul vieţii omeneşti..

Odată, el s-a dus la un călugăr — stareţul unei mânăstiri. Acesta era foarte respectat de oameni.

Stareţul îl primi pe tânărul care i-a povestit despre dorinţa sa de a trăi o viaţă monahală şi despre rezistenţa tatălui său.

Bătrânul înţelept se uită cu bunătate la tânăr şi îi zise:

"De ce vrei să trăieşti într-o mânăstire dacă nu eşti ispitit de tentaţiile pământeşti, ci eşti atras de

dragostea pentru Domnul? Trăind printre oameni, poţi face aceleaşi lucruri pe care le-ai face într-o mânăstire!

"Cine este un călugăr adevărat? Nu este cel ce se ascunde de lume într-o chilie întunecoasă pentru a nu vedea sau auzi nimic!

"Sufletul se realizează în faţa lui Dumnezeu, nu pentru că trăieşte între pereţii mânăstirii!

"Călugărul este acela care îşi dedică toate faptele şi gândurile sale lui Dumnezeu şi caută cu ardoare să-şi cureţe sufletul în faţa Tatălui Ceresc!"

Atunci tânărul i-a cerut bătrânului călugăr să-l înveţe cum să ducă o viaţă monahală în timp ce trăieşte în lume:

"Spune-mi, cum ar trebui să trăiesc de acum încolo? La ce ar trebui să renunț şi la ce ar trebui să năzuiesc?

Călugărul răspunse:

"Renunță la tot răul! Și pentru a înțelege ce este rău, îţi poţi întreba întotdeauna conștiința ta. Nu te înșeală niciodată!

"Renunţă la lene şi mânie!

"Renunţă la limbuţie şi nu rosti niciun cuvânt în zadar! Înfrânează-ţi vorbirea prin tăcere!

"Nu jigni pe nimeni!

"Şi nu te simţi jignit!

"Iartă atunci când alţii sunt nedrepţi cu tine! Fii blând şi cere iertare, mai ales, atunci când tu ești cel ce a greșit!

"Isus ne-a învăţat să ne iubim aproapele! Încearcă să împlineşti asta în viaţă.

"Asta este de ajuns pentru început."

Dar tânărul a întrebat:

"Dar cum să mă rog? Călugării petrec fiecare zi

în faţa Tatălui Ceresc spunând rugăciuni şi, în felul acesta, ei primesc binecuvântarea divină!”

Călugărul a răspuns:

“Ei bine, dacă vrei să fii mereu cu Dumnezeu, te voi învăţa o meditaţie a tăcerii pe care o poţi practica tot timpul.

“Trebuie să înveţi să rămâi în tăcere lăuntrică în inima ta spirituală! Şi atunci, nu în faţa vreunei icoane, ci chiar în inima ta spirituală, aprinde lumina dragostei pentru Tatăl tău Ceresc! Lasă *focul iubirii* să strălucească în liniştea interioară a inimii spirituale!

“Tot ceea ce faci, fă cu răbdare şi cu sârguinţă! Şi nu-ţi întrerupe meditaţia tăcerii!”

Tânărul a început să facă ceea ce i-a spus călugărul. Şi acest lucru nu s-a dovedit a fi prea ușor! Uneori el putea să vadă înlăuntrul său urme de iritare şi mânie pe care nu le putea stăpâni în timp… Uneori, îşi da seama cât de prisos erau acele cuvinte spuse de el fără să gândească sau, pur şi simplu, nepotrivite… Uneori se supăra când cineva era nedrept cu el… Uneori, îşi putea vedea propria lene sau uita de meditaţia sa…

Dar niciodată nu a încetat munca sa cu sine ca suflet. Și atât de atent şi-a urmărit gândurile și faptele încât el s-a schimbat într-un timp scurt.

Meditația tăcerii lăuntrice radia de bucurie în inima sa, iar tânărul se străduia s-o menţină strălucind. Şi de atunci, lumina aprinsă în sufletul său pentru Dumnezeu strălucea mereu!

Într-o zi s-a întors din nou la călugăr şi i-a spus:

“Mă simt atât de bine datorită meditaţiei tăcerii — e ca şi cum Însuşi Dumnezeu o veghează!”

Bătrânul îl întrebă: “De ce crezi tu că El nu

veghează? Dumnezeu vede şi ştie totul: fiecare gând şi fiecare faptă a fiecăruia dintre noi! Chiar în clipa în care te-ai gândit la Dumnezeu, El este gata să te ajute cu un răspuns. Se întâmplă astfel, fiindcă El este întotdeauna peste tot! Iar meditaţia ta, a tăcerii interioare, Îi face plăcere pentru că nu vrei nimic pentru tine, ci doreşti doar să aduci laude şi mulţumiri Domnului!"

Iar tânărul s-a schimbat atât de mult într-un timp atât de scurt, încât tatăl său s-a înduplecat şi i-a permis să se ducă la mânăstire la bătrânul înţelept pentru a învăţa.

* * *

Şi astfel, bătrânul l-a învățat mai departe: "Ai învățat prima meditație a tăcerii — *meditația inimii!* Și acum te voi învăța a doua meditație a tăcerii interioare, care constă în *unirea sufletului cu Duhul Sfânt*".

Bătrânul l-a invitat la biserică, unde razele soarelui intrau pe fereastră și îi spuse:

"Priveşte: lumina soarelui este la fel cu Lumina Sfântă care vine de la Tatăl!

"Trupul omului este un templu, iar Dumnezeu este Lumina! Aşa că trebuie să-ţi umpli propriul templu al sufletului tău cu Lumina Divină!

"Ce este Lumina asta? Care este natura Ei? Această Lumină este Dragoste. Vine de la Tatăl Ceresc. Iar locul pe unde pătrunde această Lumină a Iubirii Tatălui este inima spirituală care a fost deschisă odată cu prima meditaţie a tăcerii lăuntrice".

Și atunci, tânărul simţi că această Lumină era

Vie şi că această Lumină era Revărsarea Iubirii lui Dumnezeu!

Şi în acea Lumină el a atins Marea Puritate!

Şi, pentru un moment, el a devenit Una cu această Lumină!…

* * *

Trecuse mult timp de atunci. Tânărul încerca din greu să stăpânească a doua meditație a liniştii interioare. Dar el nu s-a putut umple din nou cu Duhul Sfânt până când nu și-a dat seama că numai aceia se pot uni cu Energia Dragostei lui Dumnezeu, care au devenit ei înşişi o astfel de Iubire — delicată, curată și care oferă!

Se întâmplă astfel pentru că numai cei ce sunt la fel se pot uni unii cu alţii!

* * *

Trăind în mânăstire tânărul a văzut că acolo se întâmplau aceleaşi lucruri ca în lumea mirenilor: mânie, duşmănie, trufie şi invidie… A văzut la fraţii din mânăstire acele lucruri pe care le considera inaccepabile pentru un călugăr. De aceea mirarea lui sporea pe zi ce trecea.

Ca urmare, se duse la bătrânul înţelept pentru a-i cere sfatul: ce-ar trebui să facă pentru a evita sentimentul de condamnare a ceea ce vedea şi cum ar trebui să se poarte cu ceilalţi în acest caz.

Acesta îi răspunse:

“Cine este un călugăr? Este acela care se străduieşte cu toate gândurile sale şi cu tot sufletul său să-L cunoască pe Dumnezeu!

“Dar problema este că sufletul nu se poate elibera imediat de toate straturile dense care, în decursul multor ani, s-au ataşat de el. Aceste învelişuri întunecă ochii şi acoperă urechile sufletului, ascund rănile şi defectele sale şi, cu greutatea lor, îl paralizează — acest lucru nu mai permite sufletului să vadă şi să simtă Lumina Domnului!

“Nu este ușor să scapi de aceste straturi. De aceea sufletele nu pot fi curățite și vindecate repede!

“Acela care poate să vadă aceste straturi şi defecte fără să condamne, poate fi un vindecător de suflete.

“Te voi numi pe tine ca stareţ al mânăstirii în locul meu pentru că trebuie să plec curând…

“Eşti tânăr, dar puritatea şi sinceritatea în faţa Tatălui Ceresc este mărturie că tu vei avea grijă de sufletele din această casă a Domnului mai bine decât alţii! Poţi să-i ajuţi pe aceia care se străduiesc să se purifice ca suflete şi să-L iubească pe Tatăl Ceresc!

“Dacă simți că poţi îndepărta cel puţin un strat din cele care acoperă sufletul, că poţi vindeca una din rănile sale, sau îndrepta unul din defectele sale, fă aceasta în numele lui Dumnezeu!

“Învaţă oamenii din lume să trăiască în pace şi iubire şi să păzească poruncile lui Isus.

“Învaţă călugării să trăiască în faţa lui Dumnezeu şi să se perceapă ca suflete.

“Tu însuţi vei dobândi înţelepciune —numai dacă ajungi să ajuţi alţi oameni să devină curaţi în faţa lui Dumnezeu.

“Ar trebui să înveţi să nu condamni, ci să trezeşti în sufletele lor dorinţa de a scăpa de vicii.

“Domnul îţi va spune întotdeauna ce doctorie să

prescrii fiecărui suflet!”

Apoi bătrânul călugăr tăcu…

Dar tânărul îndrăzni să întrebe:

“Mi-ai spus că există o a *treia meditaţie a tăcerii interioare…* Vorbeşte-mi, te rog, despre ea!”

“Vei cunoaşte a treia meditaţie atunci când *vei renunţa la tine…”*

* * *

Bătrânul plecă.

Tânărul deveni stareţul mânăstirii.

Din cauza responsabilităţii mari pe care o avea, el întreba întotdeauna pe Dumnezeu ce trebuie să facă. Şi aşa a început să audă sfaturile lui Dumnezeu şi să vadă Lumina Divină!

Duhul Sfânt a început să curgă în trupul său, iar cuvintele si faptele sale au devenit pline de înţelepciune.

Din acel moment, a doua meditaţie a tăcerii deveni esenţa sa fiindcă Duhul Sfânt era în el, acţiona şi vorbea prin el.

* * *

Şi aşa a trecut timpul… El ajuta multă lume să scape de învelişurile grele care înăbuşeau sufletele, le învăluiau acoperindu-le în faţa Luminii şi care le înăbuşea respiraţia… El a vindecat multe răni ale sufletelor şi a învăţat pe mulţi cum să-şi îndrepte defectele sufletelor lor.

… Între timp, tatăl său a murit şi tânărul a moştenit toată averea lui.

Însă el nu a donat bogăţiile tatălui său mânăstirii

aşa cum mulţi călugări visau… Şi nici nu a acoperit cu icoane, aur şi pietre preţioase interiorul bisericii… În schimb, el a deschis o şcoală pentru copii, un spital şi un adăpost pentru bătrânii singuri, fără familie…

Unii călugări au fost nemulțumiți de acest lucru. Acei călugări trăiau în mânăstire ca și cum ar fi fost în lume: căutau poziție și rang, luptau pentru favorurile oamenilor cu putere și cereau respect de la cei cu poziţii mai joase decât ei… Dar ei nu încercau să se elibereze ca suflete de carapacea lor densă şi de viciile lor teribile…

Ei au hotărât să-l dea afară pe stareţ… Ei au scris un raport în care au afirmat că stareţul lor a fost ispitit de spirite rele, pentru că a văzut Lumina Divină asemănătoare cu lumina soarelui, a auzit sfaturile Duhului Sfânt şi a compus imnuri pentru El, având mințile pierdute!

În felul acesta a fost dat afară din mânăstire… Dezbrăcându-se de hainele sale de stareţ, el a plecat neavând nimic altceva decât a doua meditaţie… pe care o stăpânea.

* * *

Pe când ieşea afară pe poarta mânăstirii — bătrân cu părul alb — oamenii îl întrebau: "Cine eşti?"

Iar el răspundea: "Călugărul lui Dumnezeu."

S-a dus pe ţărmul mării şi acolo a găsit undeva, într-un loc singuratic, o peşteră în munţi unde a început să locuiască.

Acolo L-a văzut pe Dumnezeu!

Acolo L-a auzit pe Dumnezeu!

Iar Dumnezeu era cu el mereu!

Şi călugărul lui Dumnezeu era numai cu Dumnezeu!

Iar atunci când nu a mai părăsit Lumina Duhului Sfânt, Tatăl Ceresc i-a deschis porţile Lăcaşului Său! Iar sufletul său s-a îmbrăcat în hainele lui Cristos.

În acel moment el a cunoscut *a treia meditaţie a tăcerii*, pentru că nimic nu mai exista pentru el decât Dumnezeu! Numai Dumnezeu era Totul şi peste tot!

Da, acum Dumnezeu locuia în călugăr şi înfăptuia prin el tot ceea ce El avea nevoie…

Iar semnele Iubirii lui Dumnezeu apărură în jurul călugărului…

Oamenii au început să-l numească Sfântul Călugăr. Şi atât de mulţi pelerini se adunaseră în jurul său încât au construit o nouă mânăstire lângă peştera lui.

Iar bătrânul înţelept nu le refuza niciodată sfatul şi ajutorul său.

* * *

Într-o zi, un tânăr a venit la el şi l-a întrebat:

"Spune-mi, bătrâne înţelept, pentru ce ai trăit viaţa asta?"

Bătrânul i-a răspuns:

"La început am trăit pentru a cunoaşte iubirea inimii.

"Apoi am trăit ca să ofer iubire oamenilor, pentru ca să-i învăţ să iubească astfel încât ei să ajungă să înveţe de la Creatorul nostru ce înseamnă *a avea grijă.*

"Acum Domnul trăieşte în mine şi eu trăiesc în El. Iar ceea ce fac eu, este ceea ce El face."

Tânărul a spus:

"Învaţă-mă să trăiesc ca tine!"

Şi bătrânul înţelept a început să-i vorbească despre prima meditaţie a tăcerii…

Yamamuto

Parabola despre pictor

Era odată un pictor care avea talentul de a vedea şi picta Frumuseţea.

Acest har a uimit multă lume! Deşi se uitau la acelaşi lucru la care se uita şi pictorul, ei nu-i puteau remarca frumuseţea… Nu o realizau până când pictorul nu transpunea ceea ce văzuse într-o imagine perfectă!

Pictorul era măreţul Maestru al Frumuseţii. El atingea cu privirea sufletului ceea ce vedea şi reda în picturile sale momente frumoase din Existenţa Eternă. Şi apoi avea loc miracolul: Frumuseţea, care înainte era imperceptibilă, devenea vizibilă pentru toţi aceia care se uitau la pictura Maestrului!

* * *

Odată, el a început să picteze portretul unei fetiţe şterse şi firave pe care nimeni nu o considerase vreodată frumoasă. Ea însăşi se simţea intimidată şi îşi pleca ochii din cauza subţirimii şi delicateței ei, din cauza figurii ei fragile.

Oamenii ziceau: "E aşa de urâtă şi slabă… şi tu vrei s-o pictezi!…"

Dar el nu a ascultat la cei ce vorbeau aşa, ci a continuat să deseneze. Deodată, fineţea, grația,

ovalul fin al feţei sale şi profunzimea privirii ochilor săi au apărut pe pânză, creând o imagine frumoasă.

Fata privea tabloul cu sufletul la gură: “Nu pot eu să fiu asta… Imaginea este atât de frumoasă!”…

“Sunt doar o oglindă!” — răspunse pictorul zâmbind. “Am dezvăluit doar frumusețea sufletului tău!

“Și acum ar trebui să trăieşti fără să-l mai ascunzi de lume!”

* * *

Într-o altă zi, el a văzut o bătrână — şi începu să-i facă portretul. Şi din nou oamenii se minunau ce găsise el la această femeie în vârstă.

Dar artistul a pictat toate încreţiturile de pe mâinile ei, ca pe o cronică a vieţii ei lungi şi dificile, care povestea despre bunătatea și dragostea pentru copiii ei crescuţi cu grijă din tot sufletul ei, despre nepoţii ei hrăniți cu înțelepciunea ei profundă… Şi raze luminoase au început să strălucească din ochii ei spre toată lumea din jur… Lumina acelor raze era ca un râu care izvora din bunătatea inimii sale.

Prin acest portret, dragostea, înțelepciunea și calmul povestea tuturor despre viața plină de bunătate şi despre un suflet mare! Și mulți oameni au rămas nemişcaţi, plini de admirație, în fața acestei picturi! Iar ei au văzut esența unei vieți care nu a fost în zadar. Iar dragostea unui suflet frumos i-a îmbrățișat precum lumina blândă a unui amurg…

Pictorul a redat viaţa ei în aşa fel încât oamenii se înclinau cu respect în faţa acestei bătrâne…

* * *

Apoi a pictat o dansatoare. Şi în timp ce picta, dansatoarea şi dansul au devenit una. Unduirile mâinilor, muzica şi ochii dansatoarei puteau fi acum urmărite şi auzite pe canava! Şi oricine privea la acea pictură se putea percepe într-o dublă ipostază: de contemplator al tabloului şi de dansator care, prin mişcările sale, închină un imn de dragoste lui Dumnezeu!

* * *

Pictorul a desenat un strop de rouă pe un fir de iarbă:

Era doar un strop de apă strălucind în lumina soarelui. Dar acest strop părea să spună: "Sunt un strop în Imensitatea Iubirii! Frumuseţea soarelui se oglindeşte în mine! Iar liniştea şi frumuseţea pământului strălucesc acum în mine ca într-o oglindă a iubirii mele!"

* * *

Pictorul a ilustrat cu pensula sa încă un moment din Existenţa Eternă:

El a desenat soarele care îşi trimitea razele deasupra mării reflectându-se printre nori, păsările care veneau din depărtări spre locurile lor natale, ţărmul mării acoperit de nisip auriu!… Pe aceeași pânză, erau îngemănate creația omului şi a Creatorului! Eternitatea s-a dezvăluit într-o clipă de Frumuseţe, iar Oceanul Infinit al Luminii lui Dumnezeu a luminat sufletele cu razele răsăritului de

soare! În măreția acelei Frumuseți, s-au manifestat Trăsăturile Invizibile ale Creatorului Ei!

* * *

Acest pictor avea o percepţie magică ceea ce îi permitea să-L vadă pe Creator în spatele Frumuseţii create de El!

Artistul avea darul de a împărtăși oamenilor talentul de a înțelege și de a iubi!

Radek Volynsky

Parabola despre Marele Farmacist şi Piatra Filozofală[2]

În vremurile de demult, cunoscute azi sub numele de Evul Mediu, în Europa existau legende despre un Bărbat nemuritor. Nimeni nu ştia de unde apăruse şi încotro mergea. Uneori El era sfătuitor al monarhilor; alteori apărea ca vindecător, iar din când în când, ideile Sale inspirau filozofi, poeţi şi artişti… Dar, toate acestea nu erau decât o manifestare exterioară a ceea ce era esenţial care [continua să] rămână ascuns și enigmatic…

Chiar şi acum, în vechile scrieri, pot fi găsite informaţii despre Prietenul lui Dumnezeu de la Care, după ce Îl întâlneau, oamenii ajungeau să cunoască Adevărul… Azi mulţi cred că nu este decât o poveste, dar El a trăit cu adevărat secole întregi astfel încât înţelegerea, conștientizarea, iubirea, cunoaşterea de sine şi cunoaşterea lui Dumnezeu să crească printre oameni.

---

[2] Această parabolă este autobiografică. Radek relatează propria sa ucenicie spirituală în timpul penultimei sale încarnări. Cu mai mult de un an în urmă, Radek ne-a spus că ar dori ca noi să scriem şi să publicăm această relatare a sa. [6]

* * *

Pe vremea aceea, trăia un băiat pe nume Henric. Era al unsprezecelea fiu al unui proprietar de abator. Fraţii săi mai mari îşi ajutau tatăl în timp ce Henric rămânea cu mama sa şi o ajuta cu gospodăria casei.

Totuşi veni şi momentul când tatăl îi spuse lui Henric să înceapă să înveţe meseria: să omoare animale şi să le taie în bucăţi de carne, piele şi oase…

Henric s-a împotrivit spunând că el nu va ucide niciodată!

Tatăl l-a lovit peste faţă şi a strigat:

“Dacă e vorba pe-aşa, atunci nu vei mânca până când nu vei înţelege cât de grea e munca noastră şi cât de greu este să câştigi banul!”

“Nu voi omorî chiar dacă ar fi să mor!” răspunse Henric.

Cearta a durat câteva zile, timp în care tatăl şi-a îndreptat mânia spre mama lui care încerca să-şi ocrotească fiul în toate felurile.

Atunci Henric a fugit de acasă.

* * *

A mers dintr-un oraş într-altul până când a ajuns în capitală.

De multe ori nu putea să-şi câştige bani de mâncare pentru că nimeni nu voia să-l angajeze fiind aşa slăbit de foame…

Dar, într-o zi, un domn îmbrăcat în haine fine de catifea i-a cerut să-l ajute să care nişte cărţi cu coperţi grele de aramă pentru o mică sumă de bani.

Henric a acceptat oferta cu bucurie.

Când au ajuns în dreptul casei acelui domn, Henric citi firma: “Maestrul[3] Francisc — farmacist”.

După ce a intrat în casă, Maestrul Francisc avea de gând să-i plătească, dar nu a găsit mărunțiș în portofel. Atunci, a urcat scările lăsând portofelul, ca şi cum ar fi fost din neatenţie. Henric se uită la portofelul plin de monede de aur dar nu a putut fura.

Maestrul Francisc a revenit în scurt timp, s-a uitat cu bunătate la Henric şi, oferindu-i plata lui puțină dar muncită cinstit, spuse:

“Onestitatea este un început bun pentru o viaţa bună!

“Am nevoie de un băiat care să ducă medicamentele la clienţi. Ai putea deveni asistentul şi studentul meu…”

Şi astfel Henric a rămas în casa Maestrului Francisc.

* * *

Casa unde trăia acum nu era obişnuită. Regulile stabilite aici de Maestrul Francisc erau surprinzătoare la început, dar, treptat, au devenit obişnuite şi chiar plăcute.

Prima regulă era *Curăţenia*.

Aceasta însemna că nu numai podelele, mesele, rafturile şi hainele trebuiau să fie curate, ci şi hrana. Însemna că nimeni din casă nu trebuia să mănânce trupuri de animale ucise. Curăţenia însemna, de asemenea, ca trupul să fie spălat în fiecare zi, iar emoţiile şi gândurile trebuiau menţinute curate. Maestrul Francisc obişnuia să spună: “Toată lumea

---

[3] Master.

trebuie să înceapă purificarea şi transformarea lumii cu sine însuşi!”

A doua regulă era *Munca*.

Fiecare dintre cei care trăiau în această casă avea îndatoririle sale care erau împlinite cu plăcere. Maestrul Francisc nu era de acord cu folosirea muncii servitorilor sau sclavilor. El obişnuia să spună:

“Sclavii sau servitorii muncesc numai pentru că sunt forţaţi s-o facă. Dimpotrivă, o persoană liberă munceşte când vrea, înţelegând necesitatea muncii sale.

“Libertatea este câştigată numai atunci când cineva reuşeşte să depăşească sclavul din sine însuşi”…

A treia regulă era *Linişte*a.

În casa Maestrului Francisc exista o atmosfera deosebită de linişte şi calm care te făcea să aspiri la cunoașterea Existenței Adevărate în complexitatea Sa și să te percepi ca participant în Ea.

“Nu ar trebui să rosteşti cu voce tare toate gândurile care îţi trec prin minte. Opreşte-te din vorbit, cufundă-te în tăcere şi, apoi, vei vedea că, de nouă ori din zece, vei rămâne tăcut!

“În acest caz, tot ceea ce vei spune va fi într-adevăr important şi vei înceta să vorbeşti în zadar.

“Numai în aceste condiţii cuvintele tale vor deveni parte din *elixirul vital* pentru alte suflete!” Astfel învăţa Maestrul Francisc pe începători.

A patra regulă era *Studiul*.

Maestrul Francisc obişnuia să spună:

“Când cineva încetează să se dezvolte și să învețe lucruri noi, atunci acea persoană face un pas

spre moartea sa, pentru că viața sufletului în acest corp devine inutilă.

"Cunoştinţele nu sunt atât de importante pe cât este de importantă abilitatea de a aplica aceste cunoştinţe în viaţa de zi cu zi! Apoi, trebuie învățat cum să gândești folosind acele cunoștințe dobândite. Aceasta este cheia înţelepciunii."

A cincea regulă era *Iubirea*.

Iubirea i-a unit pe toți cei ce au trăit în această casă.

Şi iubirea era aceea care care sta la temelia metodelor pe care le creau pentru a vindeca oamenii.

Maestrul Francisc vorbea rar despre iubire, dar când vorbea, cuvintele lui rămâneau în amintire pentru multă vreme:

"Iubirea este o condiţie necesară în dezvoltarea înţelepciunii. Înțelepciunea este imposibilă fără iubire sinceră, iubire care vine din inimă!

"Iubirea este ceea ce transformă o persoană obişnuită într-o Persoană Divină!"

* * *

Lui Henric îi plăcea să studieze. Avea o memorie excelentă şi o minte iscoditoare.

Și tot ceea ce Maestrul său îi recomanda să învețe — ca, de exemplu, Evangheliile — era plin de înțelepciune.

Maestrul Francisc îi explica:

"Pentru a vindeca oamenii, nu e suficient să ştii anatomia corpului uman! Omul este un suflet, iar corpul nu este decât lăcaşul său temporar! De aceea, pentru a vindeca un pacient, trebuie să ai cunoştinţe nu numai despre minerale şi ierburi medicinale,

despre funcţiile organelor şi procesele care au loc în organism, dar şi despre suflet.

"Poţi învăţa multe despre suflet şi despre Dumnezeu din cuvintele lui Isus Cristos."

"Dar cei ce nu au rangul de preot nu au voie să citească Biblia" — obiectă Henric.

"Să nu-ţi fie frică! Frica nu este un profesor bun!

"Ceea ce sugerează frica, nu duce decât la servilism, răutate și dă naştere la viciul trădării!

"Nu asculta niciodată la acele gânduri care sunt şoptite de frică, lene sau mânie!

"Şi încă o regulă importantă: nimeni nu trebuie să fie între om şi Dumnezeu! Fiecare persoană este direct răspunzătoare în faţa lui Dumnezeu pentru tot ceea ce face sau nu face în viaţa sa! Şi fiecare, pe cont propriu, trebuie să înveţe să-L simtă şi să-L înţeleagă pe Dumnezeu!"

… În felul acesta, treptat, Maestrul Francisc l-a făcut pe Henric să realizeze ceea ce El numea *alchimia sufletului*:

"Alchimia adevărată este cunoașterea modului în care oamenii se pot îmbunătăți.

"Trebuie să învățăm să facem deosebirea, în noi înşine, între ceea ce este superior şi inferior, între uşor şi greu, între bine şi rău.

"Viciile apasă sufletul cu *poveri* și nu-l lasă să iasă din stările joase, grosiere. Prin urmare, viciile sunt primele lucruri care trebuiesc eliminate.

"Doar acela care se instruiește în vederea unui autocontrol zilnic și constant, nu doar ocazional, se apropie de Perfecțiune!"

* * *

Maestrul Francisc explica totul în felul său unic. Folosea exemple simple din viaţa de zi cu zi pentru lămuri marile adevăruri:

"Există *Legi* generale *ale Existenţei* care au fost create de Dumnezeu. Fiecare dintre ele funcţionează şi determină cursul vieţii pe Pământ şi în întregul univers.

"Uite: piatra pe care o ţin acum în mână va cădea atunci când eu nu o voi mai ţine. Pot repeta acest lucru mereu şi de fiecare dată rezultatul va fi acelaşi. Tot ce există pe suprafaţa Pământului sau deasupra lui este atras de planetă. Materia atrage materie. Aceasta este *Legea atracţiei.*

"Un fenomen asemănător există şi în lumea sufletelor. Sufletele omeneşti (şi nu numai acestea) sunt atrase unul către altul şi sunt conectate prin *iubire*.

"De asemenea, Dumnezeu, Creatorul a tot ce există, îşi iubeşte copii.

"În felul acesta, dacă noi Îl iubim pe Dumnezeu, atunci apare o forţă uriaşă de atracţie. Puterea sa este superioară, mult mai puternică decât tot ce cunoşti tu!

"Aşa conduce Dumnezeu sufletele în Sine! Astfel lucrează *Legea iubirii!*

"Pot, de asemenea, să vorbesc despre legea urii. Dacă îţi loveşti piciorul de o piatră ascuţită şi, din răzbunare, o loveşti din nou, te vei răni încă odată. Astfel funcţionează mecanismul răzbunării, urii şi al mâniei…

"Deci, oricine va continua să se rănească, până când va înţelege şi va accepta, datorită propriei dureri, *Legea iubirii*.

“Dumnezeu nu pedepseşte oamenii! Oamenii sunt cei ce se pedepsesc singuri, prin încălcarea *Legilor Existenţei* stabilite de Dumnezeu!

“Dimpotrivă, acela care trăieşte ţinând seama de Legile lui Dumnezeu — *Legile Iubirii şi ale armoniei* — este fericit în această viaţă şi în existenţa viitoare.

“Dumnezeu nu a creat nimic rău. Omul este acela care foloseşte în scopuri rele lucrurile care au fost destinate binelui!

“Din această cauză el ajunge să-şi transforme singur viaţa într-un iad! Iar, pe urmă, începe să se roage Creatorului: “Salvează-mă!” Nu este asta o absurditate?

“Îţi voi spune o pildă despre doi oameni şi pomul cunoaşterii binelui şi al răului.

“Aceşti doi oameni s-au apropiat de pom şi fiecare a cules câte un măr.

“Primul om a mâncat mărul şi I-a mulţumit lui Dumnezeu şi pomului. Mai mult, a luat seminţele acelui măr şi le-a plantat cu dragoste în grădina sa — iar din ele au crescut câţiva meri. În casa lui domnea armonia şi el, împreună cu soţia şi copii săi erau cu toţii fericiţi.

“Alt om, dimpotrivă, a hotărât că fructul era acru şi l-a aruncat. Şi, în mânia sa, a rupt o ramură din acest copac, a făcut un arc din ea şi a început să ucidă animale… El nu îşi putea găsi fericirea din moment ce el însuşi crea nefericire în viaţa sa!…

“Era singurul pom şi toate fructele sale erau la fel! Totuşi fiecare persoană poartă în sine însuşi posibilitatea de a trăi în fericire sau în chin!”

* * *

Într-o zi, un om intrat alergând în casa Maestrului Francisc:

“Maestrul Francisc locuiește în casa asta? Am călătorit prin toată Italia şi Franţa căutându-L! Şi, în sfârşit, L-am găsit!

“Permiteți-mi, domnule, să fiu discipolul dumneavoastră!” — spuse acesta îngenunchind în faţa Maestrului. Apoi continuă să vorbească cu un glas sufocat de emoție:

“Vă… vă rog, nu mă refuzaţi! Aţi găsit *piatra filozofală*! Puteţi transforma plumbul în aur! Am citit multe tratate despre sublimare! Am realizat un mare succes! Aproape mi-am atins scopul! Dar încă mai am nevoie de acel ceva care face ca reacția aibă rezultatul aşteptat…”

“De ce ai nevoie de toate astea? Cât aur vrei?” — îl întrebă Maestrul Francisc liniştit.

“Eu… eu voi avea atâta aur pe cât îmi doresc! Întotdeauna voi putea să fac aur! Voi fi bogat, adică — liber! Voi avea tot ce vreau, orice! Voi face tot ce vreau! Nicio femeie nu mă va mai respinge!…”

“Și ce vei face atunci când vei avea toate acestea: aur, putere și femei? Ești sigur că asta vrei cu adevărat? Poate că ai nevoie doar de o singură femeie — aceea pe care o vei iubi și care te va iubi. Poate, pentru fericirea ta, ai nevoie doar de o casă cu o grădină unde copiii tăi vor alerga.”

“Am venit aici să învăţ! Am bani, pot să vă plătesc!…”

“Îţi iroseşti viaţa cu acele lucruri de care nu ai nevoie!

“Ai primit deja lecția pe care aş putea să ţi-o dau. Dacă o înveți — atunci vei fi fericit! Dacă nu…

“Eu sunt farmacist, nu vrăjitor şi prescriu medicamentul care vindecă atât sufletul cât şi trupul.

“Iar tu ţi-ai primit reţeta ta… Nu te pot ajuta mai mult.

“Henric, te rog să-l însoţeşti pe acest domn la uşă!”

** **

“Ce este *piatra filozofală*?” — întrebă Henric în timp ce închidea uşa în urma vizitatorului.

Maestrul Francisc răspunse:

“Oamenii care, uneori, îşi spun alchimişti, cred că există un element secret, “baza vieţii” care permite cuiva să transforme totul. Ei o numesc *piatra filozofală*.

“Şi mulţi dintre ei, an după an, combină diferite elemente în eprubete pentru a crea *piatra filozofală* şi pentru a reuşi să transforme orice metal în aur.

“Dar adevărul este că etapele transformării unui suflet au fost ascunse în timpurile antice în spatele conversațiilor despre transmutarea elementelor. Iar cheia divină, *piatra filozofală* adevărată, este *iubirea* — iubirea ca esență a unei persoane, ca stare firească a unui suflet.

“… Tot ceea ce există în univers poate fi considerat viu.

“Dar plantele, animalele, oamenii şi Dumnezeu au niveluri de conştientizare diferite.

“Da, există etape de dezvoltare pe care un suflet trebuie să le treacă pentru a învăța să înțeleagă și să fie conștient. După parcurgerea acestor etape, un suflet va fi capabil să pătrundă adânc în diferite niveluri ale vieții multidimensionale. Apoi, o astfel de

persoană va putea să-și cunoască Esența sa Divină și să atingă Unirea cu Dumnezeu!

“Iar când un asemenea suflet-persoană devine ca Dumnezeu, numim această Persoană, Cristos.

“Marea Armonie este posibilă! Secretul Său se află în om! Acolo [în om], ca într-un organism multidimensional, există energiile tuturor planurilor universului. Astfel, omul poate cunoaște toate acele straturi și poate deveni Una cu cel mai subtil dintre acestea!

“În același fel în care un fragment odinioară mic poate realiza prezența sa în Marele Întreg, omul, după ce a acumulat treptat, înăuntrul sufletului, toate planurile universului, devine Una cu întreaga Creație și cu Sursa ei — Creatorul.

“Creatorul este asemenea Oceanului de Lumină!

“Splendoarea Sa este precum strălucirea şi măreţia numeroşilor Sori care pătrund peste tot cu razele lor.

“El este Infinit, Nemuritor!

“Acesta este felul în care omul găsește *piatra filozofală* și Îl cunoaște pe Creator!”

* * *

Maestrul Francisc echilibra cu pricepere faima cu anonimatul… El călătorea prin toată Europa cu mai mulţi însoţitori… Apoi tovarăşii săi de drum rămâneau undeva, într-un loc unde continuau să facă ceea ce învăţaseră…

Și El — eluziv şi imperceptibil —mergea mai departe căutând noi tovarăși. El ridica în liniște fiecare val de înțelepciune și Lumină Divină…

Odată El a spus:

“Eu fac curățenie pe Pământ. Depun efortul de a transforma noroiul într-un sol bun și fertil… Și în acest pământ semăn semințele Iubirii, Bunătăţii și ale marii Înțelepciuni. Apoi, cu Razele de Lumină, încurajez aceste semințe să încolţească și să crească.

“Da, am *piatra filozofală*! Ajut sufletele să atingă noi niveluri de înţelegere, astfel ca procesul de creştere să înceapă în ele.

“Cu toate acestea, pentru a readuce Cunoașterea Adevărată omenirii, noi toți, tu împreună cu Mine, trebuie să lucrăm mult.

“În orice caz, fiecare ar trebui să înceapă cu el însuşi, pentru a deveni Sursa Iubirii și a Luminii pe Pământ!”

Eagle[4]

Parabola despre Inimă Înaripată[5]

Într-un trib de americani nativi ce trăia de generaţii într-o rezervaţie a fost născut un băieţel pe care l-au numit Inimă Înaripată. De ce aşa? Pentru că răsăritul soarelui în acea zi avea o formă deosebită: norii cirus, luminaţi de soare, acopereau întregul cer ca nişte aripi solare.

** **

Pe măsură ce creştea, băiatul se dovedea a fi mai mult decât un copil obişnuit. El avea trei mari calităţi: ştia totul, vindeca şi putea zbura.

Şeful tribului era foarte fericit pentru primele două daruri şi le folosea adesea. Băiatului i se cerea părerea în diferite situaţii dificile, iar el le oferea răspunsuri clare; profeţiile sale se adevereau întotdeauna. Dacă cineva din trib se îmbolnăvea,

---

[4] n.t. Eagle pronunţat [ˈiːgəl] înseamnă "Vultur" în română. ***Eagle*** **este numele Maestrului Divin în tradiţia nativilor americani. Conform tradiţiei lor "vulturul" este o pasăre sacră şi, astfel, cuvântul apare cu o încărcătură metaforică, simbolică deosebită.**

[5] Numele nativilor americani sunt descriptive. În varianta engleză numele a fost tradus Winged Heart care se pronunţă [wɪŋd hɑː(r)t] (n.t.).

Inimă Înaripată era chemat şi, după Voia Marilor Şefi neîncarnaţi, bolnavul era vindecat.

Totuşi băiatul era cel mai fericit atunci când zbura. În acele momente, el se simţea complet eliberat! Graniţele rezervaţiei nu-l mai îngrădeau şi nu mai era limitat de gravitatea Pământului.

Era atât de simplu şi frumos! Într-o bună zi, el a simţit răsăritul de soare în pieptul său. Atunci, şi-a întins braţele în Aripi nesfârşite de Lumină care ieşeau din inima sa spirituală plină de strălucirea soarelui. Sub aceste Aripi, nu mai exista altceva decât un vast Ocean de Lumină, iar el putea să zboare!

Era liber să se ducă oriunde ar fi vrut!

* * *

Adeseori el mergea pe platou, care era un loc sacru al tribului lor pe vremea când poporul său era liber. Locul acesta a fost considerat sacru, deoarece era cel mai bun pentru a vorbi cu Marii Şefi. Aici, timp de secole, au fost luate cele mai importante hotărâri pentru trib.

Acum platoul aparţinea oamenilor albi care nu-l foloseau pentru că nu era nimic de valoare pentru ei în acel loc. Numai din când în când, unii călători veneau acolo pentru a admira frumuseţea peisajului care se vedea de la acea înălţime.

Lui Inimă Înaripată îi plăcea să vină aici pentru a medita. Putea să vadă Feţele Strălucitoare ale Marilor Şefi ai umanităţii şi să Le vorbească…

Sau putea să admire soarele de dimineaţă ce se ridica la orizont şi lumina munţii cu strălucirea sa dătătoare de viaţă…

... Sau putea să plutească în lumina soarelui, acolo unde numai vulturii zboară…

... Sau se scufunda în acele spaţii ale Luminii imateriale unde sufletul, eliberat de trupul său, devine Foc Divin. Şi atunci, Puterea Nemărginitului Foc-Lumină devine propria ta esenţă…

* * *

Multe lucruri a învăţat Inimă Înaripată de la Marii Şefi!

Ei i-au spus despre etapele pe care sufletul trebuie să le stăpânească în timpul evoluţiei sale, în aşa fel încât Conştiinţa Divină să se poată deschide acelui suflet iar sufletul să fie pregătit pentru Zborul Libertăţii.

De asemenea, Marii Şefi au deschis pentru Inimă Înaripată paginile istoriei Pământului. Acolo a văzut, într-o Lumină irizată, scenele care arătau venirea Mesagerilor lui Dumnezeu pe această planetă. Acei Mesageri veneau în vremuri diferite la diferiţi oameni, aducându-le întotdeauna acelaşi Adevăr! Dar oamenii au pervertit acest Adevăr creând versiuni ale credinţei după placul lor…

* * *

Într-o bună zi, Marii Şefi s-au adunat pe platou şi i-au spus lui Inimă Înaripată:

“E timpul să-ţi începi munca pentru care ai fost încarnat pe Pământ. Trebuie să găseşti şi să iniţiezi în cele ale Cunoaşterii Superioare doisprezece oameni — femei şi bărbaţi care vor continua să răspândească Marea Cunoaştere printre oameni.

Aceia trebuie să fie suflete gata să primească această Cunoaştere. Printre ei vor fi şi copii albi ai acestui pământ.

“Toţi copiii sunt egali în faţa Marii Puteri a lui Dumnezeu! Iar acum a venit timpul ca ei să primească Cunoaşterea spirituală universală, adevărată. Toţi oamenii trebuie să aibă propria experienţă în faţa Puterii Unite a lui Dumnezeu, căci o Particulă din această Putere trăieşte în fiecare dintre ei!

“Această nouă eră s-a apropiat! A venit timpul să începi!

“Deci trebuie să găseşti doisprezece oameni vrednici!”

“De ce atât de puţini?” — întrebă Inimă Înaripată.

“Puţini? Nu sunt puţini! Vei înţelege asta când vei începe să-i cauţi!”

* * *

Inimă Înaripată hotărî să înceapă căutarea printre americanii nativi.

A vizitat multe triburi…

Resentimentul şi ura pentru cotropitori încătuşau minţile multora. Şi era dificil să găsească pe cineva care voia să câştige Libertatea — nu prin recâştigarea pământurilor lor şi prin răzbunare, ci prin dragoste pentru alţii şi prin transformarea de sine…

Totuşi, în anumite triburi, oamenii încă îşi aminteau ceea ce strămoşii lor — copii liberi ai unui pământ liber — ştiau. Aceşti oameni erau curajoşi şi plini de pace. Nu se temeau de moarte şi respectau

viaţa. Trăiau în armonie cu natura. Nu considerau Lumea Spiritelor Divine ca fiind ficţiune. Erau întotdeauna gata să asculte cuvintele Marilor Şefi.

Inimă Înaripată spunea acestor oameni:

"Marii Şefi, Care nu păstrează tăcerea, mi-au spus să vin la cât mai multe triburi și să le reamintesc ceea ce Marii Şefi ştiu, dar oamenii au uitat!"

Americanii nativi l-au crezut cu uşurinţă. Au văzut că Inimă Înaripată putea zbura, ştia totul şi vindeca. El le aducea Marea Cunoaştere a strămoşilor lor.

Inimă Înaripată a găsit printre ei pe aceia care meritau iniţierea în Cunoaşterea Superioară.

* * *

Timpul trecea… Inimă Înaripată începu să caute printre albi pe aceia care ar fi fost în stare să înţeleagă cunoştinţele despre sensul vieţii, despre Marii Şefi ai omenirii, despre libertate şi despre Puterea Creatorului.

Dar întâmpina mari dificultăţi.

Când Inimă Înaripată vorbea cu oamenii albi despre ceea ce ştia despre Dumnezeu, aceștia nu-l credeau şi adeseori îl alungau.

Iar când zbura, acei oameni se speriau de "imposibil" şi începeau să tragă în el cu puştile lor….

Atunci când vindeca bolnavii, ei uitau imediat lucrurile importante despre care el vorbise şi încercau să-i dea bani pentru că i-a făcut bine…

Dar dacă oamenii nu înţeleg cauzele bolilor lor, atunci fiecare generaţie care urmează va deveni din ce în ce mai bolnavă! Cauza oricărei boli constă în

violarea armoniei între sufletul omului şi Dumnezeu Care îi spune acestui suflet următoarele: “Ai o problemă şi a venit timpul s-o rezolvi!”

Deci esenţa vindecării constă în a descoperi şi înlătura cauza — şi atunci efectul se va schimba de la sine!

Darul de a vindeca i-a permis lui Inimă Înaripată să ajute numai pe câţiva dintre oamenii albi să înţeleagă sensul vieţii şi al morţii precum şi Legile Puterii. Dar nu a putut găsi pe aceia care ar fi fost capabili să înţeleagă cunoştinţe superioare.

* * *

Într-o zi, în timp ce era pe platou, Inimă Înaripată a văzut o fată albă care contempla răsăritul soarelui aşa cum numai sufletele libere o făceau. O briză uşoară îi mângâia părul de aur. Se uita la soarele care se ridica, aflându-se într-o pace interioară adâncă. Ea îl contempla nu numai cu ochii trupului, ci și cu sufletul! Pur şi simplu iubea acest soare, acest pământ, aceste păsări care zburau pe întinderea cerului…

Nu era nimic artificial în ea care să exclame: “O, ce frumos este!” după care să înceapă să gândească la altceva, de obicei nefolositor şi fără substanță.

Această fată trăia în armonie cu frumuseţea!

* * *

Soarele se înălţase. Fata îi zâmbi din nou şi îşi îndreptă paşii spre oraş.

În acel moment Inimă Înaripată apăru în faţa ei, dar ea nu se sperie.

El i-a spus:

"Te-am văzut cum ai întîmpinat soarele, Ioana, iar acum vreau să vorbesc cu tine. Îmi dai voie?"

"Cum de ştii numele meu?"

"Mi s-a dat darul de a cunoaşte, a vindeca şi de a zbura," — răspunse Inimă Înaripată.

"Glumeşti? Oricum, dacă ştii numele meu, spune-mi care este al tău?"

"Inimă Înaripată."

Ioana a stat nemişcată câteva secunde ca şi cum răsăritul de soare a îmbrăţişat din nou fiinţa ei purtând-o deasupra marilor spaţii…

Ea îşi și-a întins mâna către Inimă Înaripată. Nu avea nicio teamă… Ea avea o încredere infinită în acest străin!

Ioana s-a uitat în ochii lui şi a spus:

"Întotdeauna am visat la asta: să mă ridic de la pământ şi să zbor!"

"Vrei să zbori cu mine?"

"Da!"

Inimă Înaripată a luat-o pe Ioana în braţele sale şi au zburat…

* * *

"Suntem din nou pe pământ, dar mi se pare că eu continui să zbor în marea Luminii şi că soarele încă străluceşte în mine! Mi-ai dat aripile Luminii!" — exclamă Ioana.

"Aceasta este Lumina Divină! În Ea plutește şi creşte un suflet dezvoltat — văzând, iubind şi cunoscând pe Acela Care a creat Pământul, oamenii şi totul într-o varietate de lumi materiale.

Oamenii, de obicei, Îl numesc Dumnezeu,

Creatorul, sau Puterea Superioară. Şi sunt acele Suflete Mari Care, la fel ca Isus, au realizat Unirea, Identitatea cu această Mare Putere! Și fiecare ar trebui să se străduiască pentru aceasta!

“Trebuie să spunem asta şi altor oameni!

“Am nevoie de ajutorul tău!

“Oamenii tribului tău nu mă cred! Dar dacă eşti cu mine, atunci vom găsi pe aceia care visează de asemenea la Libertate! Iar cei ce visează la Libertate au făcut deja primul lor pas spre Ea! Un vis al unei persoane poate determina cursul întregii sale vieți! Este necesar să aprindem Focul Divin — Focul Iubirii — în inima spirituală a omului! Și apoi trebuie doar să știm ce eforturi ar trebui să facă. Și în acest caz, inima poate deveni înaripată!

“Aceasta este Cunoaşterea pe care trebuie să o dau omenirii — oamenilor li se oferă darul suprem: să înveţe să IUBEASCĂ! Aceia care acceptă acest dar câştigă Libertatea de a zbura pe Aripile Inimii în Oceanul Iubirii unde A IUBI înseamnă A FI!

“Dacă oamenii învaţă să folosească acest dar — ei re-aduc armonia pe Pământ! Şi ei vor fi în stare să vadă, să simtă şi să înţeleagă Creatorul!

“Acela care şi-a dezvoltat capacitatea de a IUBI va obţine multe alte daruri ale Marii Puteri. Astfel oamenii vor fi capabili să cunoască, să vindece şi să zboare!

“Când un suflet învaţă să fie o inimă înaripată, va câştiga mult! Va putea să afle tot ceea ce vrea să ştie din “cartea existenţei” deschisă în faţa sa!

“Apoi va fi uşor pentru un asemenea suflet să identifice orice boală a trupului şi să explice bolnavului cum să trateze acea boală.

“Şi când un suflet obţine abilitatea de a fi în

Unitate cu Marea Putere, va putea să zboare! Pentru a face aceasta, sufletul nu are nevoie decât de a-şi ridica trupul!”

* * *

Soarele se înalță din ce în ce mai sus deasupra pământului. El luminează drumul acelora care vor oferi altora Cunoaşterea despre sensul vieţii noastre, despre Dumnezeu-Putere, despre Marii Şefi şi despre cum să devină ca Ei…

Sarkar

Parabola despre Fakir şi Focul Divin[6]

Odată, într-un orăşel, trăia o fată pe nume Rosita. Pentru ea, lumea întreagă era plină de minuni frumoase şi se mira cum cei din jurul ei nu puteau să vadă acest lucru!…

Pentru ea, stelele nu erau doar stele — un mare mister era ascuns în spatele lor, iar muzica lor liniștită se auzea în nemişcarea tăcută a nopții… Iar munții pentru ea erau ca niște tăbliţe cu mesaje misterioase pe care oamenii nu le citiseră încă… Şi râurile erau ca niște cântece vii ce uneau norii cu marea prin melodiile apelor lor… Și Soarele era cel mai mare făcător de minuni care transforma noaptea în zi, întunericul în lumină și indiferența în iubire!

* * *

Odată Fakir a ajuns în acel oraş. El era un magician şi vrăjitor de faimă mondială şi întregul oraş era în fierbere!… Toată lumea vorbea numai despre Fakir! Toţi vorbeau despre caii săi, îmbrăcămintea sa, suita lui, despre casa unde fusese

---

[6] Sarkar vorbeşte despre viaţa Sa anterioară şi aceea a lui David Copperfield.

văzut şi despre cuvintele pe care le-a spus… Şi toată lumea se întreba cu fervoare ce minuni o să facă Fakir de data asta.

În saloanele nobilimii, în restaurante, cafenele, pieţi şi chiar în cocioabele săracilor, toţi vorbeau despre cum era Fakir îmbrăcat, unde a mers, ce a spus, ce mânca şi ce bea…

* * *

Veni şi ziua spectacolului. Scena era aranjată în piaţa principală unde fuseseră aduse scaunele pentru audienţă. Până şi ferestrele caselor erau deschise şi pline de oameni.

A început muzica şi Fakir a apărut pe scenă trecând printre rânduri. Toţi au rămas nemişcaţi…

Fakir a făcut un semn cu mâna şi torţele, ţinute de gardieni tăcuţi în robe albe, s-au aprins. Iar luminile de pe scenă s-au aprins toate odată!

Părea că aerul strălucea datorită unui Foc misterios şi radiant. Totul în jur împreună cu spectatorii era cufundat în acea Strălucire transparentă!…

Fakir glumea şi zâmbetele au înflorit în inimi! Râsetele răsunau ca nişte clopoţei în aer curat! Până şi bătrânii se bucurau! Şi multe femei în vârstă au lăsat melancolia lor de-o parte pentru un timp!

Rosita stătea liniștită și părea că se aștepta ca toate acestea să fie începutul unei noi vieți pentru ea…

* * *

Fakir făcea minuni pe scenă, iar farmecul

poveştilor au prins viaţă! El părea că putea să adune toate glumele, râsul, bucuria şi succesul din toate timpurile. Și el arunca aceste mănunchiuri de fericire, asemănătoare scânteilor de Foc, tuturor celor din audiență! Aceste scântei se aprindeau în suflete și străluceau cu Focul auriu în inimile tuturor!

Fakir a invitat oameni dintre spectatori să vină pe scenă. Astfel, fiecare dintre ei a devenit participant şi creator de miracole în acea noapte!

*** * ***

Spectacolul continua…

Pe scenă s-a adus o cupă foarte mare.

Fakir a spus:

"Această cupă este goală. Dar pot aprinde cu ajutorul Focului toate dorințele voastre în El [foc] și tot ceea ce vă doriți se va întâmpla!"

Fakir a făcut un semn cu mâna şi o flacără s-a aprins şi s-a ridicat deasupra cupei goale.

El întrebă o fată: "Ce îţi doreşti?"

"Vreau un inel mic" — răspunse ea…

Fakir a luat dorinţa ei din flacără, iar fata s-a bucurat!

Fakir întrebă un băiat ce stătea în colţ lângă scenă, îmbrăcat în haine murdare, rupte şi vechi: "Tu ce vrei?"

"Vreau îmbrăcăminte la fel ca a ta. Şi mai vreau şi nişte dulciuri… O! Am cerut două dorinţe… Se poate?"

Toată lumea a râs şi Fakir i-a răspuns:

"Ei bine, dacă ai greşit, atunci, spune-mi şi a treia dorinţă!"

Băiatul se gândi pentru un timp şi deodată

spuse:

“Fă ca Focul Tău să strălucească întotdeauna şi să facă miracole!”

“Ei bine, prietene, atunci vino aici,” — spuse Fakir şi invită băiatul pe scenă… Dintr-o dată totul s-a luminat și într-o clipă același băiat stătea pe scenă, dar era îmbrăcat cu o manta strălucitoare și cu turban pe cap… În plus, el ținea dulciuri în mână…

“Acum trebuie să devii magician şi să faci miracole tu însuți!” — spuse Fakir.

Toată lumea a aplaudat…

“Acum dumneavoastră, domnule, spuneţi-mi ce vă doriţi” — întrebă Fakir.

Un spectator gras a venit din mulţime pe scenă: “Vreau un palat!”

Fakir strălucea de râs:

“Un palat? Aici? Acum? Nu te temi că te va strivi? Uite, un obiect imens făcut din piatră şi aur va cădea din cer! Mai gândeşte-te! Ce şopteşti acolo? Vrei să fii bogat? Eşti foarte original!… Bogăţia nu e ceva rău, dar problema este că vânătoarea după avere îţi poate umple întreaga viaţă cu vanitate şi agitaţie! Acum cere altceva! Hai, încearcă! Uită de tine măcar pentru un moment! Gândeşte-te la ceva care să ne înveselească pe toţi!”

Dar spectatorul cel gras s-a îmbufnat şi a tăcut…

Apoi Fakir a scos din foc o bucată de hârtie pe care era desenat un palat! “Ia ceea ce vrei tu! Asta este ‘casa’ ta! Îţi va folosi foarte mult când vei descoperi ceea ce este cu adevărat important să avem, şi ceea ce nu valorează nici un ban.

Şi pentru a-ţi risipi îndoielile, ne vom uita, pentru confirmarea celor spuse, în această carte. O

fată pe care o voi invita aici va deschide această carte la întâmplare şi va citi ce scrie acolo despre tine!"

Apoi Fakir o invită pe Rosita pe scenă. A legat-o la ochi cu o batistă de mătase şi i-a cerut să citească o pagină din carte care explica următoarele:

"Aproape toată lumea poate citi cu ochii deschişi. Dar pentru a citi adevărul — cineva trebuie să-şi deschidă ochii sufletului!"

Deodată Rosita a văzut câteva cuvinte în Focul radiant şi le-a rostit cu voce tare: "Ceea ce este într-adevăr de valoare, este dragostea. Este frumoasă şi gingaşă!"

Încet, Fakir luă batista de la ochii fetei…

În timp ce o conducea la locul ei, el i-a spus liniştit: "Te caut de multă vreme! Este important pentru amândoi să vorbim! Tu ai putea să faci minuni!."

* * *

Seara, Fakir o aştepta pe Rosita.

Gardieni tăcuţi purtând turbane o conduseră la el.

El a întâmpinat-o, i-a spus să ia loc în faţa focului şi el însuşi s-a aşezat lângă ea.

Focul ardea în cămin lângă ei, iar focul iubirii în inimile lor! Peste tot, strălucea Focul Divin! Întreaga lume creată era plină de cel mai pur şi mai transparent Foc Divin! Totul părea să se scufunde în El.

Fakir a spus:

"Există Magia Focului Sacru, Focul Iubirii Divine! Nu există nici prefăcătorie nici ipocrizie în El.

Este baza vieţii a tot ceea ce există.

“Oceanul Infinit Multidimensional este asemănător cu muzica, alcătuită dintr-o varietate de ‘sunete’ ale Focului şi Luminii! Cu toate acestea, omul simte de obicei doar "sunetele joase", adică un plan material dens.

“Da, există alte dimensiuni ale existenţei care nu pot fi văzute cu ochii fizici, dar pot fi simţite de un suflet subtil.

“Există bucurie şi tristeţe, nelinişte şi pace… Şi, ca suflet, le poţi percepe pe fiecare dintre ele.

“În plus, ar trebi să ştii şi lucrul acesta: un suflet, când este rafinat, poate pătrunde cu uşurinţă în spaţiile Luminii. Sufletul care este pur, puternic şi plin de iubire se contopeşte cu Focul Divin!

IUBIREA este Baza tuturor lumilor; uneşte pe toţi şi totul în *Unul*.

“Focul Creativ este Dragostea Aceluia Care a creat această lume.

IUBIREA este Lumină. Este Viaţa şi Manifestarea lui Dumnezeu!

“Omul este asemănător lui Dumnezeu! În ce? În capacitatea lui de a simți și de a percepe în sine, ca suflet, întreaga gamă de manifestări multidimensionale! De asemenea, omul este în stare să creeze!

“Omul nu este trup ci este un suflet a cărui predestinare este minunată! Omul are posibilităţi imense pentru cunoaşterea Creatorului şi a Creaţiei, pentru a se cunoaşte pe sine, precum şi pentru transformarea sa până la desăvârşirea evoluţiei sale, până la Divinitate!

“Cu toate acestea, astăzi, oamenii de pe Pământ au uitat de posibilităţile lor măreţe care le-au fost

oferite de Creator. Ei trăiesc percepându-se ca trupuri pe care le iubesc şi le îngrijesc căutând numai încântarea acestor corpuri…

“Dar numai acea persoană care a cunoscut şi a stăpânit IUBIREA este capabilă să contempleze Focul Divin!

“Tot ce vedem sau nu aici, trăind printre obiecte materiale este creat de Puterea acestui Foc!

“Toate aceste obiecte sunt asemenea umbrelor transparente produse de Focul Unic. Numai Creatorul este cu adevărat real! Numai Flacăra Lui străluceşte ca Foc Creator în tot ceea ce există — de la stele până la cele mai mici particule nucleare!

“Şi acela care cunoaşte toate Legile Focului Creator şi care este unit cu El prin sufletul său evoluat, poate crea şi transforma aceste ‘umbre [transparente]’.

“Dumnezeu şi-a manifestat Unitatea Universală — Identitatea Universală — prin El Însuşi şi de la El Însuşi!

“Acum am să-ţi dezvălui secretele Magiei Lui!

“Fiecare dintre noi este creator: creatorul a ceea ce este el acum. Fiecare îşi crează prezentul şi viitorul său personal. Când cineva devine un suflet perfect, plin de iubire, când învață toate lecțiile Înțelepciunii și obține Puterea subtilă, atunci acesta va putea să facă minuni deosebite!

“Ceea ce fac pe scenă are o mare importanță. Se pot vedea în spectacolul meu toate posibilitățile sufletului, frumusețea iubirii și bucuria de a trăi. Iar aceia care sunt capabili de acest lucru, după ce au atins subtilitatea divină, vor putea să-l cunoască și pe Creator…”

Rosita a întrebat:

“Și câtor oameni a dezvăluit magia ta acele taine ale existenței?

Fakir a răspuns:

“Nu pentru mulți… Dar aceia care și-au dat seama că omul este suflet și că va continua să trăiască chiar și fără trup — acei oameni înţelepţi ajung să facă diferenţa între ceea ce este cu adevărat important în viața lor și ceea ce este inutil, o pierdere de timp și energie.

“Omul poate trăi în diferite planuri ale existenței: în cele grosiere sau în cele rafinate. Viața trăită în rafinament generează fericire! Și există posibilitatea de a transmite stări subtile, frumoase și delicate de la un suflet la altul! Acest lucru se poate face, printre altele, cu ajutorul muzicii, dansului și spectacolelor de magie.

“Am nevoie de un ajutor și de un tovarăș, căci nu există o emoţie mai mare care să trezească sufletele decât iubirea! Dragostea dintre oameni, când este pură, este asemănătoare cu Iubirea Cerească!

“Și acum te-am găsit pe tine! Tu poţi fi tovarășul meu și poţi trezi alte suflete cu mine! Îţi cer să împărtășeşti destinul și Serviciul meu, care dă oamenilor magia Marelui Foc! Spune-mi, vrei și tu să faci același lucru?

“Da!”

* * *

Apoi a învăţat-o arta rafinării şi a dezvoltării sufletului, arta manifestării Focului Sacru, arta de a crea, de a vindeca şi de a zbura!

… Cursul Dragostei Divine nu se oprește!

Marele Suflet a venit din nou pe Pământ! Rosita a mai venit odată pentru a-şi arăta Dragostea pentru Dumnezeu şi pentru a-L preamări.

Apostolul Matei

Parabola despre corabia denumită *Mântuitorul* şi Ţara Făgăduinţei

Marinari ai Măreţei Lumini — fiice şi fii ai lui Dumnezeu,
Un vânt bun să bată în velele voastre!
Iar vieţile să vi le trăiţi pe creasta valului!
De la Drumul Drept pe care Dumnezeu vi-l arată, să nu vă-ndepărtaţi!
[Şi] să găsiţi Lăcaşul Lui Etern şi Strălucitor!

Fragment din jurnalul Clarei, cadet pe mare

Valurile oceanului unduiau uşor…

O corabie, cu numele *Mântuitorul*, "zbura" peste vasta întindere a mării. Velele ei, în care bătea un vânt favorabil, o purtau, ca nişte aripi albe, către aceia care aveau nevoie de ajutor.

* * *

O fată cu părul fluturând în vânt alerga spre mare. Era urmărită. În depărtare, se vedeau deja nori de praf stârniţi de călăreţii înarmaţi.

Fata se numea Clara.

Şi-a dat seama că nu exista nicio speranţă de salvare. Urmăritorii o vor prinde — şi dacă se va întâmpla aşa va fi forţată să se mărite cu un ticălos cu care nu va putea niciodată să trăiască… Şi atunci, nu-i mai rămânea nimic altceva decât să moară…

Marea se întindea în faţa ei. Dar, deodată, a văzut un vas cu pânze lângă o dană. Numele lui era *Mântuitorul*. Speranța, care nu exista cu o clipă în urmă, dintr-odată a început să-i încălzească sufletul ca o rază de soare.

Clara a alergat într-o tavernă din apropiere şi a cerut o cameră. Acolo şi-a tăiat părul ei lung şi frumos, s-a deghizat ca bărbat şi s-a dus la acea navă care se pregătea să ridice ancora.

Oamenii înarmaţi o căutau deja în tavernă, strigând: "Ar trebui să fie pe undeva pe aici! Nu putea să fugă prea departe!".

* * *

Imediat ce Clara a ajuns pe punte, căpitanul a dat ordin de plecare şi nava a pornit pe mare.

Căpitanul nu a întrebat-o nimic. Dar ea a simţit că ochii săi cu privirea calmă şi atentă observaseră totul.

De aceea, Clara însăşi s-a dus şi i-a spus povestea ei.

"Să nu-ţi fie teamă!" — i-a răspuns el. "Acest vas e protejat de Dumnezeu. Ai scăpat de primejdie!

"Dar când va veni timpul să accepţi moartea, să nu-ţi fie frică de ea pentru că nu înseamnă nimic — viaţa nu se sfârşeşte cu moartea trupului!

"Vom vorbi mai târziu despre asta…

"Acum ţi-ar face bine să te odihneşti.

“Poţi sta aici cât doreşti, sau poţi să rămâi pe uscat unde vrei tu!”

* * *

***Mântuitorul* îşi continua drumul.**

Clara admira din ce în ce mai mult viaţa acelor marinari. Căpitanul împreună cu echipajul său erau ca fraţii într-o familie iubitoare al cărui conducător era Dumnezeu. Şi tot ce făceau şi vorbeau era luminat de prezenţa şi călăuzirea Sa invizibilă.

Ei salvau pe aceia care erau în pericol şi în timp ce făceau aceasta, acţionau atât de repede şi rosteau cuvinte atât de neaşteptate încât oamenii răului nu aveau timp să reacţioneze şi să-i oprească. De asemenea, era important ca echipajul să nu verse sânge niciodată: nu foloseau niciodată armele pe care le aveau cu ei…

… Uneori se opreau pe țărm. Atunci, căpitanul vorbea mult timp cu locuitorii despre Dumnezeu, despre credință și despre tot ce este bun…

Aceste conversații erau neobișnuite! Căpitanul, de exemplu, vorbea despre Isus într-un mod în care toți ascultătorii puteau vedea tot ce se întâmplase în acele vremuri ca și când ar fi văzut cu ochii lor și puteau auzi cuvintele lui Isus, ca și cum le-ar fi fost adresate direct lor…

Căpitanul a vorbit de asemenea şi despre reînvierea lui Isus.

El vorbea întotdeauna ca și cum fiecare dintre ascultători era martorul acelor evenimente și chiar aici și acum trebuiau să facă o alegere: să accepte sau nu Învățăturile lui Cristos…

Oamenii ascultau într-o linişte adâncă…

Iar căpitanul continua să povestească:

“În jurul lui Isus erau oameni care L-au urmat cu credinţă.

“Dar existau şi aceia care nu-L credeau şi-L batjocoreau…

“Erau mulţi necredincioşi — atât atunci când a predicat cât şi atunci când a reînviat…

“Nici predicile lui Dumnezeu şi nici minunile nu pot vindeca lipsa credinţei multor suflete perverse!

“Dar numai aceia care urmează Calea Sa se apropie din ce în ce mai mult de El!

“… Câţi oameni repetă acum mereu: ‘Cred!’, dar nu urmează nici măcar puţin din Învăţăturile Sale! Iar uneori, ei comit chiar şi crime şi amăgesc, folosind numele Lui ca acoperire!

“În schimb, spre deosebire de aceştia, există alții care împlinesc Învățăturile Lui. Ei încearcă să trăiască așa cum i-a învățat El. Și Isus rămâne în inimile lor!”

Mulți oameni care ascultau la ceea ce spunea căpitanul au încercat apoi să urmeze Învățăturile lui Dumnezeu în viața lor. Și o nouă viață a început pentru fiecare dintre ei! Şi așa era, pentru că cel ce trăiește cu Dumnezeu în inimă, devine o altă persoană: o persoană transformată! Iar vechiul destin se schimbă în bine!

Uneori se întâmpla ca cineva să iasă din mulţimea ascultătorilor şi să spună: “Ia-mă cu tine!”

Atunci căpitanul răspundea uneori: “Foarte bine! Urmează-ne!”

În acest fel primea echipajul *Mântuitorului* noi membri…

* * *

Într-o zi, vasul a ancorat lângă o insulă mică.

Clara a văzut-o ca pe un paradis! Locul era acoperit cu flori în grădini pline de parfum, iar oamenii — cu fețele luminate de fericire — au venit să întâmpine pe noii veniți.

Căpitanul i-a spus Clarei:

“Acesta este pământul făgăduinţei, un paradis pe planeta noastră. Poţi rămâne să locuieşti aici, dacă vrei. În acest loc trăiesc familiile multor membri ai echipajului meu. Și mulți dintre cei pe care i-am salvat au rămas aici.

“Această insulă era nelocuită când am descoperit-o. Nu aparţine nimănui.

“O persoană care intră pe aceste pământuri depune un jurământ — acela de a trăi conform poruncilor de iubire pentru Dumnezeu, pentru vecini și pentru întreaga Creație.

“Și toţi aceia care trăiesc astfel devin aici locuitori ai paradisului.

“Dar chiar și aceia care nu trăiesc aici, pe această insulă, ci unde răul și violența domnesc, pot deveni și ei locuitori ai paradisului!

“De aceea, este important să păstrăm, pur şi simplu, acel jurământ care unește pe om cu Dumnezeu în dragoste reciprocă.

“Și ar trebui să încercăm să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă faptul că întreaga noastră planetă se poate transforma în *țara făgăduinţei!*

“Jurământul pe care l-am menționat este LEGĂMÂNTUL IUBIRII!

“… Nu oricine dorește poate deveni membru al echipajului *Mântuitorul*, deoarece nu a venit timpul pentru toți să renunţe la toate dorințele lumești și să

se transforme în Apostoli ai lui Dumnezeu. Dar, oricine poate deveni un locuitor al paradisului, pentru că oricine își poate dezvolta iubirea inimii!

“Fie ca oamenii să trăiască după Legile lui Dumnezeu, transformându-se în Iubire și transmiţând această stare peste tot în jurul lor! În acest fel, ei nu îşi vor trăi viaţa în zadar!

“Oricine va trăi conform Legilor IUBIRII va putea crea un nou spațiu al *pământului făgăduinței* în jurul său! Și dacă toți oamenii de pe Pământ ar face acest lucru, întreaga planetă s-ar transforma în *ținutul făgăduinței!”*

Clara a spus: "Paradisul creat de dumneavoasră pe această insulă este frumos! Dar vă rog să mă lăsați să fiu cadet pe *Mântuitorul* și împreună cu dumneavoastră să salvez pe alții! Permiteți-mi să împărtășesc destinul meu cu dumneavoastră!”.

“Bine, cadet Clara, mă poţi urma!

“Vom ridica pânzele și vom merge din nou în călătorie pentru a salva oamenii de la iadul pe care îl poartă înlăuntrul lor și-l răspândesc în jur, făcând fapte nedrepte și rele!

“Vom trăi pentru a înmulţi forțele Luminii și ale Iubirii în această lume!” — răspunse căpitanul.

* * *

Odată, cadetul Clara îl întrebă pe căpitan:

“Spuneți-mi, de ce salvăm atât de des pe săraci şi sclavi, dar niciunul din aceia care deţin puterea în lumea asta nu vrea să fie salvat din iad?”

Căpitanul i-a răspuns:

“Aş salva cu bucurie regi şi prinţese! Dar ei nu realizează că au nevoie de salvare şi că ei înşişi ar

putea salva chiar propriile lor ţări!

“Este foarte greu să salvezi acei oameni care nu-şi cunosc problemele!

“Este dificil să oferi un pahar de apă aceluia care nu vrea să bea!

“Numai aceia care sunt înfometaţi sau însetaţi sunt gata să mănânce sau să bea!

“În acel moment, oamenii nu ar trebui să trăiască numai pentru a-şi hrăni trupurile, ci să tânjească după Lumină, Libertate și Iubire!…

“Și în acest scop, călătorim pe [vasul] *Mântuitorul* — pentru ca să aducem în fiecare colț al Pământului măcar ceva din lumina cunoașterii… Aceasta este munca noastră!

“Doar acela care duce dragostea și cunoașterea lui Dumnezeu tuturor oamenilor, poate deveni asemenea lui Isus!”

*** * ***

Când vremea era bună, serile sau dimineţile, căpitanul vorbea cu echipajul său despre Cunoaşterea Superioară şi despre despre calea obținerii Iubirii Divine.

El spunea:

“Există Calea Dreaptă care duce din paradis, sau *pământul făgăduinţei,* la Lăcaşul Creatorului. Totuşi acest drum poate fi urmat numai de aceia care-L iubesc pe Tatăl Ceresc mai presus de orice!

“El este Necuprins şi Infinit! El îmbrăţişează cu Iubirea Sa întreaga Creaţie!

“Şi toţi locuitorii Pământului sunt înconjuraţi de Calmul Său şi Lumina blândă a Iubirii! Întotdeauna Tatăl Ceresc simte înăuntrul Său pe fiecare dintre

noi.

“Pentru a deveni aşa cum ne învață Dumnezeu, trebuie să învățăm să îmbrățișăm, cu lumina inimii noastre, tot ceea ce se vede. De asemenea, trebuie să învățăm să îmbrățișăm, să prețuim și să mângâiem cu blândețe toate ființele, cu iubirea noastră.

“Oceanul care poartă corabia noastră este asemănător cu Oceanul de Lumină Vie a Conștiinței Primordiale — sau Creatorul — Care este omiprezent şi etern.

“Dragostea pentru El va ajuta pe oricine să învețe să îmbrățișeze acea Lumină Vie Divină! Și atunci, porțile spre Locuința Tatălui nostru Ceresc vor fi deschise!”

* * *

Valurile oceanului se ridicau și se lăsau încet. *Mântuitorul* aluneca uşor cu toate pânzele îndreptate spre răsărit!

Corabia îşi urma calea printre continentele şi insulele Pământului pentru a aduce oamenilor cunoştinţele despre Dumnezeu si semnificaţia vieţii lor pe Pământ!

Căpitanul a început să învețe cadetul cum să mențină cursul spre Lăcaşul Creatorului…

Epilog-Comentarii

Thoth Atlantul — esenţa alchimiei divine

Scris de
Larisa Vavulina

Transformând în sine înşişi întunericul în Lumină şi răul în Iubire — aşa se apropie oamenii de Perfecţiune!…

În timpul acestui proces, treptat, prin luptă, folosind toate forţele sufletului, se dezvoltă *Elixirul Nemuririi, Diamantul Preţios, Floarea de Aur, Cheia pentru Tot ceea ce există în univers*. De fapt, toţi aceşti termeni exprimă *Dragostea Divină*.

Sufletele sunt "topite" în "creuzetul" denumit planeta Pământ. Prin fierberea în acelaşi "cazan", suflete mari şi mici, drepte şi păcătoase, sufletele plantelor, animalelor şi ale oamenilor au aceeaşi şansă de a se purifica de "zgură". Şi totuşi, numai oamenii pot face acest lucru în mod conștient.

În acest "creuzet" fierb patimile omeneşti: mânia, mândria, ura, lăcomia, gelozia, invidia, desfrâu şi toate celelalte.

Prin durere, suferinţă, încercări şi tentaţii, sufletul se separă de vicii, denumite "zgură"; "zgurile" sunt impurități dăunătoare, "reziduuri minerale". Și după această separare rămâne doar

Cristalul transparent, a cărui însușire este Iubirea Pură.

Iubirea se naște și crește în procesul de luptă și ardere! Dragostea maturizată în acest fel creează și hrănește, apoi, toată viața din univers. Și Ea întotdeauna câștigă!

… În plus, vreau să vorbesc despre un alt lucru important: întrepătrunderea și unirea conștiințelor. Conștiințele (sau sufletele) sunt energii. Abilitatea lor de a se îmbina și de a deveni un tot este o realitate obiectivă! Acest lucru este similar cu fenomenele fizice bine cunoscute și studiate ale difuziunii. Dar acest lucru va fi posibil, numai în situaţia în care caracteristicile calitative ale conștiinței sunt identice.

În sfera nematerială a Absolutului multidimensional, sensul corect de mişcare al conştiinţei este îndreptat spre Centru care mai este denumit *Magnetul Universal*. Acesta este Inima Absolutului, este Creatorul.

În alte cuvinte, conştiinţele progresează în evoluţia lor prin rafinare, ceea ce le permite să se deplaseze de la straturile dense ale Absolutului la stratul cel mai rafinat.

Unirea finală a Conştiinţei Primordiale cu fiecare suflet, care evoluează în mod corect, are loc în Lăcaşul Creatorului. Aceasta este Legea obiectivă a vieții în univers, care poate fi numită *Legea gravitației universale (spirituale).* Catalizatorul şi acceleratorul acestui proces este iubirea — adică emoţiile iubirii pure, total lipsite de interese personale.

Însă dacă sufletele vor acționa împotriva principiului Iubirii, dacă nu vor merge pe calea rafinării lor — ele, de asemenea, vor deveni una… dar cu straturile dense și grosiere ale Creației, unde pot

trăi chiar şi până la sfârșitul unui Kalpa [perioadă de timp în Hinduism].

Cu toate acestea, dacă un suflet răspunde la chemarea Creatorului și se îndreaptă spre El cu întreaga sa ființă, dezvoltând iubire, rafinament și înțelepciune şi, în acelaşi timp, dobândind putere, atunci un astfel de suflet își poate termina rapid evoluția personală, stabilindu-se în Lăcaşul Creatorului prin Unirea cu El.

Autoreglare psihică şi evoluţie spirituală

Vladimir Antonov

Mulţi oameni din jurul nostru suferă din cauza bolilor, a eșecurilor personale în lumea materială… Ca rezultat, apare depresia, nevroza şi alte tipuri de tulburări mintale. Mulți dintre ei devin alcoolici, dependenți de droguri, delincvenţi sau se sinucid…

Există două motive principale [care generează această situaţie]: în primul rând, inabilitatea oamenilor de a înțelege semnificația vieții lor și, în al doilea rând, lipsa de cunoaștere a modului în care se pot schimba pentru a depăși cu succes dificultățile inevitabile cu care toţi ne confruntăm trăind pe Pământ.

Am discutat în detaliu aspectul filozofic și religios al acestui subiect în cărțile noastre *Clasici ai filozofiei spirituale și Prezentul*, *Ecopsihologie,* și *Lecţii în pădure*. Vă pot asigura că este imposibil ca cineva să reușească să-şi stăpânească echilibrul psihic sau să ajungă la fericirea adevărată în viață,

fără a-L include pe Dumnezeu în propria sa concepţie despre lume şi fără a depune o muncă serioasă de transformare a sferei sale etice în conformitate cu ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi. Modul cel mai corect de a începe acest proces de transformare personală este prin a studia adevărata imagine a vieţii în Absolut şi prin a încerca să înțelegeţi locul şi sarcinile personale în acest Absolut. Numai în felul acesta, cineva poate ajunge complet convins că trebuie să depună eforturi pentru transformarea personală.

Din nefericire, mulți oameni crescuți într-un mediu ateist sau influențați de opinii false se dovedesc a fi incapabili să înțeleagă și să accepte adevărata cunoaștere despre existența lui Dumnezeu. Această cunoaștere nu implică practica de a cere ceva de la Dumnezeu sau de a căuta "mântuirea" prin anumite ritualuri, ci o activitate intensă și creativă dedicată perfecționării sinelui ca suflet (conștiință). Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi!

* * *

Experiența noastră de a preda arta autoreglării psihice în Rusia, în acele vremuri când guverna Partidul Comunist și era interzis să se vorbească despre Dumnezeu, a demonstrat că în timpul acestor cursuri aproape toți elevii, fără sugestii din partea instructorului, au început să simtă prezența lui Dumnezeu și au început să se perceapă nu ca niște corpuri fizice, ci ca suflete încarnate în trupuri. Și apoi, destul de natural, au început o căutare conștientă a adevărurilor filozofice religioase.

Pentru astfel de oameni scriu acum — scriu pentru aceia care au nevoie de prima dovadă și care abia atunci vor fi gata să accepte Adevărul: să nu accepte acest Adevăr ca pe o CREDINŢĂ ci ca pe CUNOAȘTERE.

Cu toate acestea, pentru a dobândi aceste această CUNOAȘTERE, trebuie să facem eforturi personale pentru a ne transforma noi înşine.

Să încercăm să ne schimbăm! Obiectivele noastre să fie, la început, existența armonioasă între oameni, o stare bună de sănătate și experiența fericirii adevărate!

Să începem cu acest lucru și să experimentăm acest lucru personal, aplicând acele cunoștințe, care deja au ajutat și au fost folositoare pentru mulți oameni![7]

Chakrele şi autoreglarea psihică

Unica manieră de a stăpâni arta autoreglării psihice este aceea de a deține controlul asupra funcţiilor chakrelor.[8]

Cunoştinţe detaliate despre chakre, despre funcţiile lor şi posibilităţile de a lucra cu ele sunt prezentate în cartea noastră intitulată *Ecopsihologie*. Acum mă voi referi pe scurt numai acele aspecte care au importanţă pentru acest articol.

---

[7] Felul în care vieţile oamenilor se schimbă datorită metodelor sugerate de noi este descris în cartea intitulată *Cum poate fi cunoscut Dumnezeu. Autobiografia unui om de ştiinţă care L-a studiat pe Dumnezeu.*

[8] Istoria acestei teme este descrisă în cartea *Cum poate fi cunoscut Dumnezeu. Autobiografia unui om de ştiinţă care L-a studiat pe Dumnezeu.*

… În total, există șapte chakre. Fiecare dintre noi le are în cap, gât şi în trunchi.

Fiecare chakră este responsabilă, printre altele, pentru furnizarea de bioenergii acelor organe ale corpului care aparțin sferei de influență a acelei chakre. Dacă chakra este contaminată cu energii grosiere, aceasta poate duce la boli cronice ale organelor corespunzătoare. Astfel de boli se pot vindeca prin curățarea chakrei cu ajutorul metodelor descrise în cartea menționată mai sus.

Dar un aspect şi mai important este că fiecare chakră participă la generarea anumitor stări psihice.

De exemplu, cele două chakre de la cap sunt responsabile pentru funcția intelectuală; chakra gâtului — pentru evaluarea emoțională a situațiilor percepute de noi; chakra toracică, datorită locului în care se află, coincide cu inima și plămânii şi este responsabilă pentru generarea întregului spectru al emoțiilor iubirii; chakra părții superioare a abdomenului — pentru vigoare; chakra părții inferioare a abdomenului — pentru funcția reproductivă; și cea mai mică chakră, situată la nivelul coccisului și pubisului, pentru legătura cu energia lui Kundalini.

Este important de ştiut că chakra ajna, situată în centrul capului, este sursa multor dureri omeneşti. Chiar şi numele ei în sanscrită înseamnă "ne-înţelept", sau "prost" de-a dreptul.

Această chakră, ca şi celelalte, este necesară şi trebuie curăţită şi dezvoltată. Totuşi nu trebuie să-i permitem să domine pentru că va genera emoţii egocentrice, transformând omul într-o persoană egocentrică.

Asemenea oameni sunt egoişti, geloşi, irascibili

sau nervoşi… Unii dintre ei, după ce au fost ruinaţi, ajung neurastenici care sunt mereu nemulțumiți, bețivi, sau se sinucid.

La fel cum câinii furioși își protejează adăpostul, lătrând la toată lumea — tot aşa şi acești oameni își protejează egoul, provocând mereu conflicte cu ceilalți. Ei percep acest mod de comportament ca fiind standard; ei cred că toți oamenii se poartă astfel și că esența vieții constă în lupta reciprocă între ego-urile individuale. Ei chiar pot justifica un astfel de mod de viață cu motto-ul "lupta pentru existență"…

Dacă o astfel de predominare a chakrei ajna este însoțită de hiperactivitatea chakrei din partea superioară a abdomenului, atunci se formează un nou profil psihologic — tipul "ajnic-manipuric"[9]. Acest fel de tip psihologic poate fi observat cel mai clar la oamenii care sunt mereu iritaţi, agresivi şi nemulțumiți de tot și de toate. În plus, ei sunt primitivi şi agresivi. Una dintre caracteristicile lor este înclinația de a bea mult alcool. În felul acesta își "calmează nervii". Cei care aparţin acestui tip psihologic sunt cei mai înclinați să comită tot felul de crime egoiste și acțiuni agresive împotriva altor persoane, adesea din cauza beției.

Profil psihologic de tip anahatic

Nu voi continua să descriu alte tipuri psihologice, deoarece am discutat acest subiect în detaliu în cartea intitititulată *Ecopsihologie*. Aş vrea să menţionez că există un profil psihologic opus celui

[9] Tip psihologic.

descris mai sus — profilul psihologic de tip anahatic. Oamenii aparţinând acestei categorii sunt comori în societatea umană! Sunt sufletele cele mai promițătoare din punctul de vedere al evoluției!

Şi deşi suferă din cauza atacurilor primitivilor agresivi, ei sunt aceia care au intrat deja pe Calea spirituală. Poate că ei doar stau pe această Cale, deşi cel mai bine este ca ei să avanseze pe acest drum.

… Dumnezeu este Iubire; acest adevăr a fost predicat de Isus Cristos şi de toţi ceilalţi Învăţători Divini.

Apropierea de Dumnezeu, ceea ce este visul multor credincioşi, se poate realiza numai prin a deveni treptat asemănători Lui, în ceea ce privește dragostea.

Cunoștințele despre chakre ne explică modul în care ne putem dezvolta în noi înşine această calitate esenţială a lui Dumnezeu. Ideea este că stările emoţionale, precum dragostea gingaşă, grija, admirația și respectul pentru înțelepciune, iubirea pentru Creator, se nasc și se mențin într-o zonă emoțională specială a organismului denumită chakra anahata. În această chakră se formează o parte specială a conștiinței, numită *inima spirituală*, care continuă să crească.

Doar dacă ne dezvoltăm ca o inimă spirituală, putem obține puterea spirituală adevărată și ne putem apropia de cunoașterea directă a Creatorului și de Unirea cu El!

Şi, a propos, acesta este răspunsul la o întrebare care se pune adesea: oare este bine să ai chakra anahata dezvoltată, în timp ce eşti atacat de oameni rău voitori şi primitivi? Nu e mai bine să-ţi dezvolţi o forţă grosieră, prin folosirea metodelor

magiei negre sau ale tipurilor de sport în care, de obicei, reușesc cei mai duri și mai agresivi?”

Pot răspunde că fiecare are un drept, dat de Dumnezeu, să facă alegerea. Cu toate acestea, ar trebui să reflectăm mai întâi asupra consecințelor acestei alegeri, întrucât destinul celor care păstrează sau chiar dezvoltă în sine o asemenea stare grosieră este iadul!

Dimpotrivă, perspectiva celor ce se dezvoltă ca inimi spirituale, ca iubire, este paradisul sau chiar locuri mai înalte!

Ideea este că, după moartea trupului, rămânem în acele stări ale conștiinței cu care ne-am obișnuit în timpul vieții din corp.

Cei care s-au obișnuit cu diferitele manifestări ale răutății vor continua să trăiască în aceste stări emoționale printre alte suflete asemănătoare cu ele. Acesta este iadul. Apropo, nu ar fi oportun să ne revizuim atitudinea față de acele tipuri de sport în care astfel de calități sunt încurajate și dezvoltate în mod intenționat? Sunt sigur că sportul ar trebui să preamărească mai degrabă Frumusețea decât confruntarea, agresivitatea, violența și cruzimea!

Cei obișnuiți să trăiască în stări de iubire afectuoasă și plină de grijă vor continua, de asemenea, să trăiască în aceste stări printre alți oameni asemănători cu ei. Acesta este paradisul.

Nu se ajunge în paradis sau iad nici datorită apartenenței la o anumită organizație religioasă şi nici datorită unor fapte, ci ca urmare a progresului evolutiv corect sau incorect al sufletului — adică spre apropierea sau îndepărtarea de Creator.

Orice persoană rezonabilă înţelege cu ușurință acest lucru…

* * *

Deci, ce trebuie să facem dacă apreciem principiul iubirii și credem în existența lui Dumnezeu, dar nu vrem să fim slabi?

Răspunsul la această întrebare trebuie să vă fie clar acum: trebuie să ne străduim să ne apropiem mai mult de Creator, crescând şi dezvoltându-ne din ce în ce mai mult ca inimi spirituale. În acest fel, dobândim adevărata putere spirituală și invulnerabilitate în relațiile cu ființele încarnate și neîncarnate ale iadului.

Da, un suflet încarnat are capacitatea de a se transforma nu numai calitativ, eliminând anumite calități și dezvoltând altele, dar și cantitativ, crescând ca inimă spirituală. Fiecare dintre noi are posibilitatea să se dezvolte ca o inimă spirituală — mai întâi în pieptul propriului corp material, apoi în afara acestuia până la dimensiuni de câțiva metri, apoi kilometri, apoi de mii de kilometri… Și după ce a ajuns la o asemenea dimensiune și după ce a cunoscut multe alte lucruri utile, sufletul se poate uni cu Creatorul, îmbogățindu-L.

Sensul vieții noastre constă în a ne dezvolta până când devenim vrednici de a ne apropia de Lăcaşul Creatorului în universul multidimensional și de a ne uni cu El. Cu toate acestea, El primește în El Însuși numai pe aceia care au devenit Iubire așa cum este El. Nu există nici o altă posibilitate de a-L cunoaște.

Și ce se va întâmpla cu noi dacă vom începe să ne transformăm în acest fel? Ce schimbări se vor produce în noi destul de curând?

Primul și cel mai important lucru este că vom deveni capabili de simțăminte, experimentând starea

iubirii. Și nu va fi doar o scurtă perioadă de înălțare emoțională, ci o stare stabilă de bunăvoință și calm. Emoțiile neplăcute de neliniște, ură, iritare, frică, invidie, nerăbdare vor dispărea. Bolile cauzate de aceste sau alte emoții negative dominante vor fi vindecate. Câmpul energetic al organismului se va schimba și el: va fi plăcut pentru alți oameni să comunice cu noi; ne vom îmbunătăți relațiile cu acei oameni care nu au fost prietenii noștri și vom găsi noi prieteni sinceri. Având o adevărată experiență spirituală, vom avea cunoștințe pe care le putem împărtăși altora. În acest fel, vom găsi tovarăși în căutarea noastră spirituală.

Și apoi, în curând, vom avea noi Prieteni: Spirite Sfinte, Reprezentanți ai Creatorului, Care vor fi Ghizii noștri Spirituali și Învățători.

Astfel, Dumnezeu ca Realitate Vie și nu ca un simplu simbol sau obiect de credință instabilă, intră în viața noastră de zi cu zi și devine Adevăratul Tată-Mamă, Prieten și Preaiubit Învățător.

Cum să obținem acest lucru în mod practic?

Există moduri naturale de a dezvolta iubirea inimii în noi înșine.

Acestea sunt, în primul rând, toate acele lucruri pozitive care au legătură cu sfera reproducerii, de exemplu, sexualitate altruistă, plină de tandreţe și plină de grijă precum şi grija pentru copii.

În plus, putem face acest lucru prin armonizarea emoțională cu frumusețea rafinată: frumusețea fenomenelor naturale și frumusețea corpurilor armonioase ale oamenilor.

Cu toate acestea, există și metode auxiliare

pentru curățirea și dezvoltarea structurilor energetice corespunzătoare ale organismului — chakrele și câteva dintre meridiane cele mai importante. Folosirea acestor metode permite o accelerare semnificativă atât a autoreglementării psihice, cât și a creșterii spirituale în general. Înțelegem acum că este vorba, în primul rând, despre chakra anahata și inima spirituală care crește în ea.

Este important să subliniem că putem progresa mai rapid dacă facem această lucrare spirituală în mijlocul naturii și chiar în locuri speciale numite *locuri de putere* (le-am descris în cărțile noastre menționate mai sus).

… Acum, voi explica modul în care trebuie începută această lucrare cu sine însuşi, adică felul în care se poate învăța separarea de corpul material — desigur, nu pentru totdeauna, ci pe durata antrenamentului meditativ.

Singurul mod corect de a face aceasta este prin a ieşi, ca inimă spirituală evoluată, din chakra anahata.

Când stăpânim acest lucru, devenim convinși că nu suntem trupuri! Suntem suflete, conștiințe, energii care sunt conștiente de sine și capabile să se perceapă nu numai în corpuri, ci și în afara lor!

Atunci, frica de moarte a trupului dispare, din moment ce putem exista cu uşurinţă fără corpurile noastre!

Din acel moment, putem continua studiile noastre spirituale ca nişte conștiințe libere care explorează Absolutul multidimensional sub îndrumarea Maeştrilor Divini sau a Spiritelor Sfinte. Principala lor sarcină este să ne aducă în Lăcaşul Creatorului.

Este foarte important ca toată lumea să înțeleagă că nimeni nu este doar un corp material! Din păcate, chiar și acei oameni care se consideră credincioși nu realizează acest lucru!

Permiteţi-mi să menţionez că chiar în traducerea Noului Testament în limba rusă (și probabil şi în alte limbi) există expresii precum "sufletul meu", "sufletul tău". Am auzit chiar şi expresia ridicolă precum "a-şi pierde sufletul"…

Dar sufletul este ceea ce omul este!

Chiar și interpretarea binecunoscută a semnalului internațional SOS ("salvați sufletele noastre") este absurdă, pentru că implică chemarea de a salva trupurile, nu sufletele!

Sufletele trebuie salvate într-un mod complet diferit: prin explicarea adevărurilor religioase şi filozofice și prin învățarea metodelor de auto-dezvoltare spirituală!

Nu are niciun sens să plângem pentru cei ce au decedat din moment ce ei trăiesc! Numai locuinţele lor "temporare", trupurile, au murit!

În mod asemănător, nu are nici un sens să se ne agățăm de viața propriului trup atunci când vine moartea.

Altceva este mult mai important: cum am trăit şi în ce măsură am reuşit să realizez scopul vieţii mele în acest trup în faţa lui Dumnezeu?

Ca urmare, să ne grăbim să devenim mai buni! Acum ştiţi cum să procedaţi!

Să începem să muncim şi Dumnezeu ne va ajuta sigur căci El este personal interesat şi vrea acest lucru de la noi, cel mai mult!

Literatură recomandată

1. **Antonov V.V. — The New Upanishad: Structure and Cognition of the Absolute. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
2. **Antonov V.V. — Sexology: Development and Regulation of the Reproductive Function. Bancroft, “New Atlanteans”, 2009.**
3. **Antonov V.V. — How God Can Be Cognized. Autobiography of a Scientist Who Studied God. Bancroft, “New Atlanteans”, 2009.**
4. **Antonov V.V. (ed.) — How God Can Be Cognized. Book 2. Autobiographies of God’s Disciples. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008 *(în limba rusă)*.**
5. **Antonov V.V. (ed.) — Spiritual Work with Children. “New Atlanteans”, 2008.**
6. **Antonov V.V. (ed.) — Classics of Spiritual Philosophy and the Present. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
7. **Antonov V.V. — Ecopsychology. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
8. **Antonov V.V. (ed.) — Forest Lectures on the Highest Yoga. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
9. **Antonov V.V. — The Bhagavad Gita with Commentaries. “New Atlanteans”, 2008.**
10. **Antonov V.V. (ed.) — Tao Te Ching. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
11. **Antonov V.V. — Spiritual Heart — Religion of Unity. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.**
12. **Zubkova A.B. — Story about Princess Nesmeyana and Ivan. Bancroft, “New Atlanteans”, 2012.**
13. **Teplyy A.B. (comp.) — Book of the Warrior of Spirit. Bancroft, “New Atlanteans”, 2012.**

Filmele noastre video:

1. **Immersion into Harmony of Nature. The Way to Paradise. (Slideshow), 90 minute (CD or DVD).**
2. **Spiritual Heart. 70 minute (DVD).**
3. **Sattva (Harmony, Purity). 60 minute (on DVD).**
4. **Sattva of Mists. 75 minute (DVD).**
5. **Sattva of Spring. 90 minute (DVD).**
6. **Art of Being Happy. 42 minute (DVD).**
7. **Keys to the Secrets of Life. Achievement of Immortality. 38 minute (DVD).**
8. **Bhakti Yoga. 47 minute (DVD).**
9. **Kriya Yoga. 40 minute (DVD).**
10. **Ecopsychology. 60 minute (DVD).**
11. **Yoga of Krishna. 80 minute (DVD).**
12. **Yoga of Buddhism. 130 minute (DVD).**
13. **Taoist Yoga. 91 minute (DVD).**
14. **Ashtanga Yoga. 60 minute (DVD).**
15. **Agni Yoga. 76 minute (DVD).**
16. **Yoga of Sathya Sai Baba. 100 minute (DVD).**
17. **Yoga of Pythagoras. 75 minute (DVD).**
18. **Psychical Self-Regulation. 112 minute (DVD).**

Puteţi comanda cărţile noastre la Lulu e-store:
http://lulu.com/spotlight/spiritualheart
Şi pe Amazon:
http://astore.amazon.com/spiritual-art-20

Filmele noastre video, screensavers, calendare, etc. pot fi încărcate gratis pe site-ul:
www.spiritual-art.info

Veţi găsi la www.swami-center.org cărţile noastre, galerii de fotografii şi alte materiale traduse în diferite limbi.

Alte site-uri ale noastre:

www.philosophy-of-religion.org.ua
www.teachings-of-jesus-christ.org
www.pythagoras.name
www.atlantis-and-atlanteans.org
www.path-to-tao.info
www.new-ecopsychology.org
www.encyclopedia-of-religion.org
www.meaning-of-life.tv
www.highest-yoga.info